

பொருளடக்கம்

1.	சினத்தின் சீரழிவு	5
2.	சினம் என்றால் என்ன?	16
3.	அகற்ற முடியுமா?	26
4.	சினத்தின் காரணம்	35
5.	சினத்தின் மருந்து	39
6.	சினத்தை ஒடுக்கு	49
7.	பொறுமைக் குணம்	53
8.	உரிமையின் அளவு	64
9.	விளைவு என்ன	70
10.	மன்னிக்கும் மனப்பான்மையின் சிறப்பு	72

கோபம் வேண்டாம்!

1. சினத்தின் சீரழிவு

புகழுக்குரிய நாயனே! உன்னை எப்படி நான் புகழ்வேன்? உன் அன்பை எதிர்பார்த்தவர்களுக்கு நீ மன்னிப்பை அளிக்கிறாய். உன் கோபாக்கினிக்கும் வெறுப்பிற்கும் யார் தான் இலக்காக விரும்புவார்கள்? நீ எங்களை யெல்லாம் படைத்தாய். உன் வழிபாட்டையும் முரண்பாட்டையும் எங்கள் இதயங்களில் உண்டாக்கினாய். எங்களுக்குக் காமத்தையும் ஆசையையும் படைத்து,

“நீங்கள் விரும்புவற்றை இறைவனுக்காகத் தியாகம் செய்யுங்கள்”

என்ற சட்டத்தையும் இயற்றினாய். எங்கள் உள்ளங்களில் சினத்தின் வித்துக்களை ஊன்றி,

“சினத்தை வென்று நேர்மை மார்க்கம் நடப்பவர்களே சிறந்தோர்”

எனும் கருத்தையும் விநியோகித்தாய். வெறுக்கப்பட்டவை, நவறான முறையில் கிடைக்கும் இன்பங்கள், சபல எண்ணங்கள் முதலியவற்றுக்கு எங்களைப் பிறப்பிடமாக அமைத்தாய். இப்படியெல்லாம் படைத்து நீ எங்களைப் பரிசீலனை செய்கிறாய். உன்னை விரும்புகிறோமா இல்லையா என்று பார்க்கிறாய். அதே சமயத்தில்,

“நீங்கள் மறைப்பவற்றையும் வெளிக்காட்டுபவற்றையும் நான் அறிவேன்”

என்று கூறி உன் ஆற்றலை- வல்லமையை வெளியிடுகிறாய்... வல்லவனே! உன்னை எப்படித் தான் புகழ முடியும்? எவ்வளவு தான் புகழ்ந்தாலும் உன் புகழின் உச்சியை எட்டிப் பிடிக்க முடியாதே!

சினம் என்றால் என்ன? உள்ளத்திலிருந்து பொங்கி வரும் ஓர் உணர்ச்சியைத் தான் நாம் சினம் என்று அழைக்கிறோம். ஒரு விதத்தில் சினம் என்பது அனற்கங்குக்கு ஒப்பாகும். சாம்பலுக்கடியில் மறைந்திருக்கும் அக்கினியைப் போல், சினம் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலே ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நெருப்பு உள்ளத்திலிருந்து எப்படி வெளியேறுகிறது? மனிதனின் இழி குணம் தான் அதை வெளியே கொண்டு வருகிறது!

அறிஞர்களிற் சிலர் ஆராய்ந்தார்கள். சினம் என்றால் என்ன, அது எங்கிருந்து- எப்படி- எதனால் தோன்றுகிறது என்பன போன்றவற்றை அறிய முற்பட்டார்கள். அவர்கள் கூறினார்கள் :

“மனிதனிடமிருந்து ஷைத்தானுக்கு ஒரு பாதை போகிறது. அவன் அதையே எப்போதும் கண் காணித்துக் கொண்டிருப்பான். மனிதனின் உள்ளத்தில் எப்போதாகிலும் கோபம் உண்டாகி விட்டால் ஷைத்தான் சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்வான். கோபாக்கினி கொந்தளித்து வெளியேறும் போது அவனிடம் ஷைத்தானின் குணங்களெல்லாம் பிரதிபலித்து விடும். எனவே அந்த மனிதன் ஆவேசமாகப் பேசுவான்; மனம்போன போக்கில் பாய்வான்; எதிரியைத் தாக்குவான்; ‘நான் தான் சிறந்தவன்’ என்று மார் தட்டிப் பேசுவான். இவையாவும் ஷைத்தானின் குணங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்றொரு நாள், நபி ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு அடிபணியுமாறு இறைவன் ஷைத்தானுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்த போது அவன் என்ன செய்தான். அடிபணிந்தானா? இல்லை; அவன் அடிபணியவில்லை. இறைவனின் கட்டளையை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. மாறாக, இறைவனிடமே வாதம் புரிய ஆரம்பித்து விட்டான். ‘இறைவா! நான் ஆதமுக்கு அடிபணிய மாட்டேன். என்னை நீ நெருப்பிலிருந்து படைத்தாய்; அவரை மண்ணிலிருந்து படைத்தாய். எனவே நெருப்பின் படைப்பாகிய நான் மண்ணின் படைப்பாகிய அவரை விட உயர்ந்தவன். அவருக்கு நான் அடிபணிய மாட்டேன்..’ என்று வாதாடினான்”.

சினத்தின் விபரீதத்தைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சினத்தால் அநேகர் சீரழிந்து, மதிப்பிழந்து மாண்டிருக்கின்றனர்: எத்தனையோ சமூகங்கள் அலங்கோலப் பட்டு மடிந்து விட்டன.

சினம் மனித உடலில் ஒரே ஓர் அங்கத்தைத் தான் முதலில் தாக்குகிறது. அந்த அங்கம் சினத்தின் பிடியில் சிக்கி அதற்கு அடிமையாகிவிட்டால் உடல் முழுவதும் அதற்கு அடிமையாக வேண்டியது தான். ஆம்; அந்த அங்கம் வேறு எதுவுமல்ல உள்ளம் தான்!. அந்த உள்ளம் பண்பட்டு விட்டால், அதிலே சினம் வாலாட்ட முடியாது; சினத்தால் உடல் பதறாது! விபரீதம் விளையாது; தனக்குள் தானே ஓடுங்கி மறைந்து விடும்.

இப்போது சினத்தைப் பற்றி ஓரளவு அறிய வேண்டும்; அதனால் ஏற்படும் தீங்குகளை உணர வேண்டும். ஆம்! இவற்றையெல்லாம் அறிந்த பிறகு தான் நம்மால் கோபத்தை வெறுக்க முடியும். ஏனெனில், தீமையை அறியாதவன்

அதைச் செய்து விடுவான். அவனுக்குத் தான் தீமை எது என்று தெரியவில்லையே? ஆனால் தீமையை அறிந்து கொண்டவர்களெல்லாம் நேர் வழியில் நடந்து விடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. எத்தனையோ பேர் சில செயல்களைத் தீமை என்று அறிந்தும் அவற்றைச் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இதிலிருந்து நீ என்ன அறிகிறாய்? தீமையை வெறுப்பதற்கு, தீமையின் பக்கம் மனத்தைச் செல்லவிடாமல் தடுக்கும் ஆற்றலும் வேண்டும் என்று உணர்கிறாய். அதன் பிறகு தான் நம்மால் சினத்தை வெறுக்க முடியும்.

எனவே முதலில் இந்நூலில் சினத்தின் சீரழிவைப் பற்றி எழுதப் போகிறேன். அதை நீ நன்கு புரிந்து கொண்ட பிறகு மற்ற விஷயங்களுக்குச் செல்வோம்.

சினம் என்றால் எல்லோரும் வெறுப்பார்கள். 'சினம் நன்மையான செயல்' என்று யாரும் சொல்வதில்லை. அப்படிச் சொல்லவும் முடியாது. அடிக்கடி சினத்தால் உந்தப்படுபவர்களை 'முன்கோபிகள்' என்று நாம் இழித்துரைக்கிறோம். எனினும், இறைவனின் தீர்ப்பை முதலில் பார்ப்போம். அவன் முதல்வன். எனவே அவன் கருத்துக்களும் முதலிடம் பெற வேண்டியது தானே!

இறைவன் கூறுகிறான்:

'நபியை மறுத்தவர்களின் உள்ளங்களில்

கொதிப்பையுண்டாக்கிவிட்டான் இறைவன்''.

இந்த இடத்தில் இறைவன் மறுப்பாளர்களை நிந்திக்கிறான். சினத்தினால் ஏற்படும் மனக்கொதிப்பைத் தான் இறைவன் அப்படிக் குறிப்பிடுகிறான். நபியவர்களின்

செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் உயர்வதைக் கண்ட எதிரிகள் சினத்தால் மனம் கொதித்தார்கள் என்பது தான் உனக்குத் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே!

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் ஒருவர் வந்தார்.

'நபியவர்களே! எனக்கு ஏதேனும் உபதேசம் செய்யுங்கள், செயலாற்றத் தகுந்த சிறிய கிரியாமசையைக் கூறுங்கள்' என்றார்.

நபியவர்கள் உடனே பதிலளித்தார்கள்:

'கோபத்தை விட்டொழியும்!'

கேட்டவருக்குச் சந்தேகம் பிறந்து விட்டது. கோபத்தை விடுவது அவ்வளவு மேலான செயலா? கோபம் என்பது அத்தனை கொடூரம் நிறைந்ததா?

'நபியவர்களே ! .....' என்று தயங்கினார். நபியவர்கள் அதை ஊகித்துக் கொண்டார்கள்.

'கோபம் என்பது பொல்லாதது. கோபத்தை விடுவது மிகவும் நல்ல செயல்!!' என்றார்கள் புன்முறுவலுடன்.

ஆனால் அந்த நண்பருக்கு இன்னும் உறுதி ஏற்படவில்லை. மூன்றாம் தடவையாக அதே கேள்வியைக் கேட்டும் விட்டார்.

நபியவர்கள் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்!

'உமக்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை; அப்படித் தானே!. 'சினத்தை அடக்கியாண்டவர்களே சிறந்தவர்கள்' என்று இறைவன் குறிப்பிட்டிருப்பது உமக்குத் தெரியாதா என்ன? அதை நீர் கேட்டதில்லையா..? யார் மீதும் நீர் கோபப்படாதீர். எப்போதேனும் கோபம் உண்டாகி விட்டால் அடக்கிக் கொள்ளும். இது போதும் உமக்கு.'

இப்பனு உமர் (ரலி) அவர்கள்,

“இறைவனின் கோபத்திலிருந்து தப்புவதற்கு வழி என்ன?”

என்று கேட்டார்கள்.

“கோபப்படாதீர்! அது போதும்”

இது தான் அவர்களுக்கு கிடைத்த விடை.

இப்பனு மஸ்ஊத் (ரலி) அவர்கள் தம் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைக் கூறுகிறார்கள். அதை நீயும் படித்துப் பார்.

ஒருநாள் நாங்கள் நபி (ஸல்) அவர்களின் அருகில் அமர்ந்து உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தோம். எங்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகங்களைக் கூறிச் சந்தேக நிவர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தோம்.

“வீரன் என்பவன் யார்?”

என்று நபியவர்கள் கேட்டார்கள்.

“மற்போரில் அபரிமிதமான வெற்றி பெறுபவனே வீரன்”

என்று நாங்கள் பதிலளித்தோம். நபியவர்கள் இதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். நாங்கள் திடுக்கிட்டோம். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நாங்கள் அளித்தது நேர்மையான பொருத்தமான விடை தானே..! நாங்கள் திகைப்பிலிருந்து விடுபடுமுன் நபியவர்கள் விளக்கினார்கள்.

“நீங்கள் சொல்லுவது தவறு! உங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளுங்கள். சினம் பொங்கி வரும் போது தன் உள்ளத்தை அடக்கியாள்பவனே உண்மையான வீரன்!”

இதைக் கேட்டு நாங்கள் அக மகிழ்ந்தோம்.

இதைத் தான் அண்ணலவர்கள்

“மல்யுத்தத்தில் வீரமில்லை. கோபத்திற் கொப்பக் கூத்தாடாமல் மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதில் தான் வீரமுண்டு....” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்

“கோபத்தை அடக்கியவனின் மானத்தை இறைவன் காப்பாற்றி விட்டான்.”

என்றும் கூறியுள்ளார்கள். சினத்தின் விபரீதம் மானத்தை வண்டியேற்றிவிடும் என்று நான் சொல்லித் தானா உனக்குத் தெரிய வேண்டும்? கோபம் வந்தவர்கள் சூழ்நிலையை மறந்து, சுற்றத்தைத் துறந்து கீழ்த்தரமாகப் பேசிக் கொள்வதை நீ கண்டிருப்பாய். அப்படிச் செய்து விடும் அந்தச் சினம்.

நபி சுலைமான் (அலை) அவர்களைப் பற்றி நீ கேள்வியுற்றிருப்பாய் என்று எண்ணுகிறேன். அவர்கள் ஒரு நபி: சிறந்த அரசர்; அறிவுச் செல்வமும் பண்பலமும் மூன்றாய்ச் சேர்ந்த மிகச் சிலரில் ஒருவர். அவர்களின் தந்தை நபி தாவுத் (அலை) அவர்கள் ஒரு சமயம் உபதேசம் செய்தார்கள்:

“மகனே! உன்னை எச்சரிக்கிறேன். உன் ஆட்சியில் கோபத்தை அடிக்கடி உபயோகிக்காதே. சமாதானத்தால் ஆட்சி புரி. அடிக்கடி கோபப்படுவது, நேர்மையான மனிதனின் உள்ளத்தைக் கூடப் பாழ்படுத்திவிடும்...”

“நபியவர்களே! சுவன வாழ்க்கைக்கு என்னை அருகதையுள்ளவனாக்கும் நல்லதொரு கிரியாம்சையைக் கூறுங்கள்”

என்று அபுத் தர்தா (ரலி) அவர்கள் கேட்டார்கள்;

திரு நபியவர்களிடமிருந்து சுருக்கமாக விடை கிடைத்தது.

“கோபத்தை ஒதுக்கிவிடும்!”

“கோபம், ஈமான் என்ற ஒளியைச் சூறையாடும்”

என்று நபியவர்கள் எச்சரித்திருக்கிறார்கள்.

“அஞ்சி நடுங்க வேண்டிய விஷயம் எது?”

என்று ஒருவர் நபியவர்களிடம் வினவினார்.

“இறைவனின் கோபம் தான்!”

நபியவர்கள் பதிலிறுத்தார்கள்:

“ஏனெனில் அது ஒரு மனிதனை நிரந்தர நரக வேதனைக்குள்ளாக்கி விடும்.”

“அப்படியானால் இறைவனின் கோபத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மார்க்கம் என்ன?”

“கோபம் கொள்ளாதிருத்தலே போதும்! வேறு ஒரு மார்க்கத்தையும் தேட வேண்டியதில்லை”

என நபியவர்கள் விடையிறுத்தார்கள்.

சரி. இப்போது அறிஞர்கள், மேதைகள், துறவிகள் முதலிய மாந்தர்குல மாணிக்கங்களைப் பார்ப்போம். அவர்கள் சினம் குறித்து எந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று ஆராய்வோம்.

அறிஞர் ஹஸன் பஸ்ரீ (ரஹ்) அவர்கள் அருளிணார்கள் :

“மானிடனே! நீ சில நேரங்களில் சினத்தால் உந்தித் தள்ளப்படுகிறாய். அப்போது உன் நிலைமையே மாறிப் போய் விடுகிறது. மதியிழந்து, நிதானம் துறந்து துடிப்பாய்.

அதன் காரணமாகவே நீ அக்கினித் தடாகத்தில் விழுந்து விடுவாய்.”

சுல்தான் இஸ்கந்தர் துல்கர்னைன் அவர்களைப் பற்றி நீ அறிந்திருப்பாய் என்று எண்ணுகிறேன். இறைவனின் அன்பையும் அருளையும் பெற்றவர்களில் அவர்களும் ஒருவர்.

அவர்கள் ஒரு சமயம் அமரர் ஒருவரைக் கண்டார்கள்.

“அமரரே! நான் முஃமின். என் உள்ளத்தில் ஈமான் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறது. அந்த ஒளி அதிகப்படுவதற்கு ஏதேனும் ஒரு மார்க்கம் சொல்லித் தருங்கள்” என்று கேட்டார்கள்.

விடை கிடைத்தது:

“சினத்தை விட்டு விடும். ஏனெனில், மனிதனிடம் மிருகக் குணங்கள் தாண்டவமாடுவதெல்லாம் அவன் கோபம் கொள்ளும் போது தான். கோபத்தால் உந்தப் பட்ட ஒருவன் எதைச் செய்வான் எதைச் செய்ய மாட்டான் என்று சொல்ல முடியாது. எனவே சினத்தை அடக்கியாளக் கற்றுக் கொள்ளும். அன்பினால் உம் உள்ளத்தை அமைதிப் படுத்தும். எந்தக் காரியத்தையும் அவசரத்துடன் செய்யாதீர். அவசரம், காரியக் குலைவின் முதற்படி. எல்லோரிடமும் அன்பாய்ப் பழகும். பிடிவாதம் குரோதம் ஆகியவற்றை அறுத்தெறிந்து விடும்.....”

ஜஃபீர் பின் முஹம்மத் கூறினார்கள் :

“சினமே சகல தீமைகளுக்கும் திறவு கோல்”.

அண்ணல் நபியவர்களோடு அண்டிப் பழகிய மதீனா வாசிகளிற சிலர் சொன்னார்கள்:

“மனிதனே! உன்னை எச்சரிக்கிறேன். கோபம் பொல்லாத செயல். அது உன்னை இழிவுபடுத்திவிடும்; உன் மதிப்பைக் குறைத்து விடும்.”

உமர் பின் அப்துல் அஜீஜ் அவர்கள் தம் அதிகாரி ஒருவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அதில், அடியிற் கண்ட சில வரிகள் குறிப்பிடத் தக்கவை:

“.....நீர் கோபமாயிருக்கும் போது தீர்ப்பளிக்காதீர், யார் மீதும் கோபம் கொள்ளாதீர். இல்லையேல், என்னிடம் நீர் பதில் சொல்லியாக வேண்டும்; உம்மை நான் தண்டிப்பேன். உமது கோபம் ஒடுங்கிய பிறகு தீர்ப்பளியும். குற்றத்திற்குத் தகுந்த படி தண்டனை கொடும், பதினைந்து சாட்டையடிக்கு மேல் அடிக்காதீர்....”

அறிஞர் ஒருவர் தம் மைந்தனுக்கு உபதேசம் செய்தார்

“மக்களே! நான் சொல்வதைக் கேள். நீ எதற்கும் வருந்தாதே; யார் மீதும் கோபப்படாதே. ஏனெனில் கோபாக்கினி கடர் விட்டெரியும் போது பகுத்தறிவு இயங்காது. அக்கினி நிறைந்த அடுப்பினுள் உயிரினம் வாழ முடியாது போல், கோபம் நிறைந்த மூளையில் பகுத்தறிவு இயங்க முடியாது. மக்களில் குறைந்த கோபமுடையவனே சிறந்த அறிவாளி. கோபம் குறையக் குறைய அறிவு விரியும்.....”

“சினம் பகுத்தறிவின் விரோதி”

என்ற பொன்மொழியை நீ அடிக்கடி கேட்டிருப்பாய். இவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும் போது ஓரளவு சினத்தின் சீரழிவு புலப்படும்.

இன்னும் கூறுகிறேன்; கவனித்துப் படி.

உமர் (ரலி) அவர்கள் பிரசங்கம் செய்தால் அடியிற் கண்ட சில வார்த்தைகளைப் புகுத்தத் தவற மாட்டார்கள்.

“மக்களே! கோபம், இச்சை, காமம் முதலியவற்றை அடக்கியாண்டவர்களே உங்களில் மிகச் சிறந்தவர்கள்”.

“ஒரு மனிதன் சினத்தின் வேகத்திற்குத் தலை சாய்ந்தால், அவனை அது சீரழிவுக்கு இழுத்துச் சென்று விடும்; அக்கினியில் தள்ளி விடும்!”

என்ற பழமொழியும் அறிஞர்கள் கூறியது தான்.

அப்துல்லாஹ் பின் முபாரக் (ரலி) அவர்களிடம் ஒரு நண்பர்,

“எனக்கு ஏதேனும் நல்ல உபதேசம் செய்யுங்கள்” என்று கூறினார்

“கோபத்தை விட்டு விடும்!” என்று அப்துல்லாஹ் விடையிறுத்தார்கள்.

நபிமார்களில் ஒருவர் தம் மக்களிடம் கூறினார்:

“உங்களில் யாரேனும் ஒருவர் கோப்படுவதில்லை என்று வாக்குறுதியளிக்க முடியுமா? அவர் என் ஆயுட் காலத்தில் என்னோடிருப்பார். என் மறைவுக்குப் பின்னர் எனக்குப் பதிலாக என் ஆசனத்தில் அமர்ந்து செயலாற்றுவார். ஒரே ஒரு நிபந்தனை; கோபமே கொள்வதில்லை என்று அவர் வாக்குறுதியளிக்க வேண்டும்.”

“நான் நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று முன் வந்தார் ஒரு வாலிபர்.

நபியின் சொற்படி அவர் நபியின் நண்பரானார். எப்போதும் நபியுடனிருந்து ஞானம் பெற்றார். ‘பூவுடன் சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறும்’ என்பது எவ்வளவு உண்மை யான கருத்து!

சில நாட்கள் மறைந்தன. அந்த நபி ஒரு நாள் இறையடி சேர்ந்தார். நபியின் ஆசனத்தில் அமர்ந்து நபியின் பணியைத் தொடர்ந்து செய்தார் அந்த வாலிபர். அவர் யார் தெரியுமா? அவர் 'துல்கிப்ல்' என்ற மெய்ஞ்ஞானி!

வஹப் பின் முஸப்பஹ் (ரலி) கூறினார்கள்:

“கோபம், காமம், ஆசை, பொறாமை ஆகியவைகளே 'குப்ர்' எனும் பெருந்தீங்கின் தூண்கள்.”

இதுவரை நீ அறிந்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தால், உண்மை தெரிந்து விடும். இவைகள் உனக்குப் போதுமானவை என்பது என் எண்ணம். எனவே அடுத்து, சினத்தின் அந்தரங்கம் என்ன என்று ஆராய்வோம்.

2. சினம் என்றால் என்ன?

இறைவன் எத்தனையோ விதமான உயிரினங்களைப் படைத்திருக்கிறான். அவற்றை இன்றைக்கெல்லாம் எண்ணினாலும் வரம்பிட முடியாது. ஆனால் அவற்றுக்கு மத்தியில் ஓர் ஒற்றுமை அவை ஒவ்வொன்றும் அழிவை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன!

உதாரணமாக மனிதனை எடுத்துக் கொள்வோம். அவனும் அதே இறைவனின் படைப்புதான். இதர உயிரினங்களைப்போன்று அவனும் அழிவை எதிர்நோக்கித் தான் சென்று கொண்டிருக்கிறான்; அப்படித்தான் அவன் சென்றாக வேண்டும். அழிவிலிருந்து அவனால் தப்ப முடியாது. இன்று இல்லாவிட்டாலும் என்றாகிலும் ஒரு நாள் அவன் இறக்கத் தான் போகிறான். இது சர்வ நிச்சயம்.

அவனுக்கு இரண்டு விதங்களில் மரணம் வரலாம்.

1. அவனுடைய உடலுக்குள்ளே ஏற்படும் காரணங்களால் அவன் மரணத்தை நெருங்குகிறான். பசி, தாகம், முதலியவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

2. அவனது உடலுடன் சம்பந்தப்படாத சில காரணங்களால் அவன் அழிவைச் சமீபிக்கிறான். எதிரியின் தாக்குதல், தடியடி, வாள் வீச்சு முதலியவை இதற்கு உதாரணங்கள்.

இவ்விரு விதங்களில் ஒரு மனிதனை மரணம் அணுகினாலும் அவன் தப்பித்துக் கொள்வதும் சாத்தியமே. அதற்குரிய வசதியையும், அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களையும் இறைவன் உண்டு பண்ணியிருக்கின்றான்.

அவற்றின் உதவியால் அவன் குறிப்பிட்ட சில காலம் வரை தன்னை மரணம் அணுகாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இப்போது மேற்குறிப்பிட்ட இருவகைகளையும் சற்று விரிவாக அராய்வோம்.

1. பசியிலிருந்தும் தாகத்திலிருந்தும் எந்த மனிதனாலும் தப்பிவிட முடியாது. அது மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல, உயிரினங்களுக்கே இயற்கை. ஏனெனில் மனிதன் குளிர்ச்சியாலும் வெப்பத்தாலும் தயாரிக்கப்பட்டவன். அவன் உடலில் இவ்விரண்டும் உள்ளன. அப்படிப் படைத்திருக்கிறான் இறைவன். இவ்விரண்டிற்குமிடையில் கொடிய விரோதத்தையும் அவன் உண்டாக்கிவிட்டான். இதனால் ஒன்று மற்றொன்றைத் தீர்த்துக்கட்ட முனைகிறது.

சில நேரங்களில் மனிதனின் வயிற்றில் உஷ்ணம் - குளிர்ச்சிப் போராட்டம் ஆரம்பமாகிவிடும். வெற்றி உஷ்ணத்திற்குத் தான். அது குளிர்ச்சியையும் ஈரலிப்பையும் தின்று விடும்; அவற்றை அப்படியே காயவைத்துப் புகையாக - நீராவியாக மாற்றிவிடும். இப்போது உஷ்ணம் மட்டும் எஞ்சி நிற்கும். அதற்கு எதிராக ஈரம் வேண்டியிருக்கும். இந்தச் சமயத்தில்தான் மனிதனுக்குப் பசி உண்டாகிறது. அப்போது அவன் ஏதேனும் ஆகாரத்தை உட்கொண்டு ஈரத்தை உண்டாக்க வேண்டும். இல்லையேல், அவன் உடலுக்குள்ளேயே போராட்டம் ஆரம்பமாகிவிடும். விளைவு என்ன? அந்தக் கொடிய வெப்பம் அவனுடைய அங்கங்களையே எரித்து விட முற்படும், இதனால் விரைந்து வரும் மரணம்!

ஆகவே அவனுக்குரிய உணவை இறைவன் படைத்தான். அதோடு நின்று விடவில்லை. அதை உட்கொள்ள வேண்டிய ஆவலையும் மனித இதயத்தில் உண்டாக்கினான். அந்த ஆவலால் தான் அவன் உணவைப் பற்றி எடுத்து உட்கொள்ளுகிறான். இதனால் அவன் உயிர் காக்கப்

படுகிறது. உணவை உட்கொள்ளவேண்டிய ஆவல் மட்டும் இல்லாவிட்டால், அவன் உணவை உட்கொள்ள மாட்டான். இது உறுதி.

2. ஒரு மனிதன் பசியில்லாமல் - தாகத்தில் அடிபடாமல் வாழலாம். ஆனால் அவனுக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் ஏற்படாது என்று யாராலும் நிச்சயமாச்ச சொல்ல முடியாது. அவனுக்கு எத்தனையோ வகைகளில் அபாயம் நேரலாம். எதிரிகள் அவனைத் தாக்கி அவன் உயிரை வாங்கலாம்; வாளாலோ கத்தியாலோ உயிருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கலாம்.

எனவே இத்தகைய அபாயங்களிலிருந்தும் தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய ஆற்றல் அவனுக்கு இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் அவனால் தன் உயிரை மரணவாயிலிருந்து காப்பாற்ற முடியும். ஆகவே தான் இறைவன் கோபம் எனும் நெருப்பை மனிதனிடம் உண்டு பண்ணினான்; மனிதனின் இயற்கையோடு இணைந்திருக்கும் படி அமைத்தான்.

ஆகவே, அவன் காரியங்களில் ஏதேனுமொன்றுக்குத் தடை ஏற்பட்டால் - அவன் நன்மைக்கு இடையூறு உண்டானால், அவனுள்ளத்தில் சினம் கொந்தளித்து எழுகிறது; சம்பந்தப்பட்ட இந்தக் கோபத்தீயால் இதயத்திலுள்ள உதிரம் கொதிக்கிறது. அக்கொதிப்பு நரம்புகளின் வாயிலாக உடலெங்கும் பாய்கிறது. குடேறிய நீர் கொதிப்பது போல், அவன் உடல் முழுவதுமுள்ள இரத்தம் கொதிக்கிறது. இதனால், முகம் சிவப்பாகிறது; கண்களில் அனல் பறக்கின்றது; அங்கங்கள் உதிரம் கக்குகின்றன. இவை எதைக்காட்டுகின்றன? இவைகளுக்கு அடியில் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இரத்தத்தைத்தான் பிரதிபலிக்கின்றன - பளிங்குப் பொருள், தனக்கடியில் இருப்பதைப் பிரதிபலிப்பது போல்!

இந்த இடத்தில் இன்னொரு விஷயத்தையும் சொல்லி விடுவது நலம் என்று எண்ணுகிறேன்.

ஒரு மனிதன் மற்றவர் மீது கோபப்படுவதை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. ஒருவன் தன் சக்திக்கும், ஆற்றலுக்கும் உட்பட்ட எளியோன் மீது கோபப்படுவது. அரசன் ஆண்டியின் மீது கோபம் கொள்வதை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம். இந்த நிலைமையில் தான் மேற்குறிப்பிட்ட எல்லா விபரீதங்களும் நடைபெறும்.

2. ஒருவன் தன் சக்திக்கும், ஆற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்ட பெரியவன் ஒருவன் மீது கோபப்படுவது; ஆண்டியொருவன் அரசன் மீது சினம் கொள்வது இதற்கு உதாரணம். இந்த நிலைமையில் அவன் உதிரம் கொந்தளித்துக் கொதிக்காது; அப்படியே உறைந்து போய்விடும். அந்தச் சினம் கவலையாகவும் அவமானமாகவும் மாறிவிடும். அங்கங்கள் சிவப்பேறுவதற்குப் பதிலாக மஞ்சள் நிறமாக மாறும். அவமானத்தின் - தலைகுனிவச் செய்த நாணத்தின் நிறம் அது தானே! தன் சினத்தை வெளியிட இயலாமை குறித்து அவனால் அவமானப் படாமலிருக்க முடியுமா?

3. ஒரு மனிதன் தனக்கு நிகரான மற்றொருவன் மீது கோபப்படுவது. இதற்கு உதாரணமே வேண்டியதில்லை. வேண்டுமானால், இரண்டு அரசர்களுையோ, இரண்டு ஆண்டிகளுையோ எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த நிலைமையில் இரத்தம் கொதிப்பதுமுண்டு; உறைவதுமுண்டு. எனவே, முகம் சிவப்பாக மாறுவதும், மஞ்சளாக மாறுவதும் இயற்கை.

ஆக, ஒரு விஷயத்தை நினைவில் வைத்துக் கொள். சினம் உற்பத்தியாகும் இடம், உள்ளம். அதற்குரிய காரணம் 'பழிக்குப் பழி' என்ற எண்ணத்துடன் இரத்தம் கொதிப்பது.

இந்த உணர்ச்சி, வரப்போகும் அபாயத்தைத் தடுப்பதற்கும், வந்துவிட்ட இடையூறுக்குப் பதில் காணுவதற்கும் பயன்படுகிறது. இவ்விரு வேளைகளில் தான் மனிதனுக்குச் சினம் உண்டாகிறது.

சரி, இப்போது சினம் எத்தனை விதங்களாகப் பிரிகிறது என்று பார்ப்போம்.

பொதுவாக மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் கோபமுண்டு. எனினும் சிலரது கோபம் வேறு சிலரது கோபத்தைவிடக் கொடியதாயிருப்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். எனவே மனிதர்களை மூன்று பிரிவினர்களாகப் பிரிக்கலாம்.

முதற் பிரிவினர் : இவர்கள் உணர்ச்சி குன்றியவர்கள். இவர்களிடமுள்ள கோப உணர்ச்சி வலுவற்றிருக்கும். இந்த உணர்ச்சிக்கு எதிரியைத் தாக்கும் ஆற்றலோ, வரப்போகும் அபாயத்தைத் தடுக்கும் சக்தியோ இருக்காது. இது விரும்பத்தக்கதல்ல. மிகவும் கேவலமான நிலைமை.

"கோபம் உண்டாவதற்குரிய சூழ்நிலை ஏற்பட்ட பிறகும் ஒரு மனிதன் கோபப்படவில்லை என்றால், அவன் கழுதைக்கு ஒப்பாவான்"

என்று இமாம் ஷாபியீ (ரஹ்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

கோப உணர்ச்சியும், தேவையான மனக் கொதிப்பும், இல்லாதவன் கேவலமானவன் தான். அருமை நபியவர்களின் நண்பர்களை இறைவன் 'கோபக்காரர்கள், கொதிப்புடையவர்கள்' என்று தான் வர்ணித்திருக்கிறான்.

"நபியே! நீர் காபிர்களுடனும், நய வஞ்சகக்களுடனும் போர்புரியும்; அவர்களிடம் கடுமையாகப் பழகும்"

என்று வல்லவன் கூறியுள்ளான். கடுமை என்பது கோபத்தினால் ஏற்படக் கூடியதல்லவா?

இரண்டாம் பிரிவினர் : இவர்கள் முதற்பிரிவினருக்கு நேர் எதிரானவர்கள். இவர்கள் கோபத்தால் அடிக்கடி உந்தப்படுவார்கள். அளவு மீறிய சினத்தால் அவர்களுக்கு அறவு, மார்க்கம், வழிபாடு, நேர்மை எதுவும் புலப்படாது. சிந்தித்துச் செயலாற்றும் தன்மையோ யோசித்து முடிவு காணும் மனப்பான்மையோ இவர்களிடம் இருக்காது. இவர்கள் எப்போதும் தடுமாறிக்கொண்டேயிருப்பார்கள்.

இப்படி இவர்களுக்குக் கோபம் அளவு மீறிப் போவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் சொல்லலாம். ஒன்று, இறைவனின் படைப்பிலேயே அமைந்த இயற்கை. எத்தனையோ பேர் அனல் பறக்கும் கண்களோடிருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அவர்கள் சிரித்து பேசும் போது கூட அப்படித்தான் இருப்பார்கள். இரண்டு, இவர்களின் சூழ்நிலை. கோப வேசம் கொண்டு செயல்புரிபவர்களோடு இவர்கள் அண்டிப் பழகியிருப்பார்கள். அவர்கள் இதற்கெல்லாம் வீரம், தீரம் என்று பெயரிடுவார்கள். “நான் யாருக்கும் அடிபணிய மாட்டேன்” என்று இவர்கள் கூறுவார்கள்.

கோபத்தினால் விளையும் விபரீதத்தை இவர்கள் வெறுக்கமாட்டார்கள்; புகழ்வார்கள். அதைக்கேட்டு மற்றவர்கள் அகமகிழ்வார்கள். இவர்கள் தான் சினத்திற்கு வீரம் என்று பெயரிட்டுவிட்டார்களே! அறியாமை! இவர்களின் கோபம் இவர்களைச் செவிடர்களாக்கிவிடும். உபதேசம் பெற மாட்டார்கள். யாரேனும் பிரசங்கம் செய்வதைக் கண்டு விட்டால் போதும், இவர்களுக்குக் கோபம் வந்து விடும்.

எப்போதாகிலும் சில நேரங்களில் இவர்கள் இதயத்தை அறிவொளி மெதுவாக எட்டிப்பார்க்கும். ஆனால் பயன் கோபத்தின் புகைதான் அதை மறைத்துவிடுமே! சிந்தனையின் பிறப்பிடம் மூளை. உதிரம் கொதித்துக் கோபம் பொங்கும்போது, அதிலிருந்து புறப்பட்ட கரிய புகை மூளையை ஆட்கொண்டு அதன் சிந்தனையைக் குலைத்து விடும்

இதுமட்டும் தான் என்று எண்ணிவிடாதே; இன்னும் உண்டு.

சில சமயங்களில் இவர்களின் கோபம் கண்ணைக் கூட மறைத்துவிடும். அப்போது அவர்களால் எதையும் பார்க்க முடியாது. இந்த நேரத்தில் இவர்களின் மூளை எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணுகிறாய்? இதை ஓர் உதாரணத்தின் உதவியால் தான் விளக்க முடியும்.

நன்கு கவனித்துப் படி.

ஒரு குகை. அதில் எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பின் கூடர் மங்கிவிட்டது. அதிலிருந்து வெளியேறிய புகை, அக்குகையை இருளடையச் செய்கிறது. அதே குகைக்குள் ஒரு சிறிய விளக்கு தயங்கித் தயங்கி எரிகிறது. எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இருளை விரட்டியடிக்க அது அரும்பாடு படுகிறது.

ஆனால் அதற்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. பிறகு அதுவும் மடிந்து போய்விடுகிறது. இப்போது குகைக்குள் ஒரே இருள் மயம். அதனுள் யாரும் பிரவேசிக்க முடியாது. அக்குகையைக் காப்பாற்ற எவ்வித முயற்சியும் செய்ய வழியில்லை. எப்போதாகிலும் ஒரு சமயம், நெருப்பினால் நிலை குலைந்திருந்த குகை திடீரென்று விழுந்து நொறுங்கும். இது நிச்சயம்!

இந்த உதாரணத்தைச் சற்று ஆய்ந்து கவனி. இந்தக் குகையை யொத்ததே கோபக்காரனின் மூளை. அதனுள் மெதுவாக ஒளி விடக்கூடிய அந்தச் சின்னஞ் சிறிய சிந்தனை விளக்கிற்கு என்ன ஆற்றல் இருக்கப்போகிறது? அதனால் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள புகையையும் இருளையும் அகற்ற முடியுமா? அதற்குரிய ஆற்றல் உண்டா அவனிடம்? கண்டிப்பாய்க் கிடையாது. அந்த விளக்கினால் எவ்விதத்திலும் ஒளியை உண்டாக்க முடியாது. மாறாக, அதுவும்

அந்தக் கொடிய இருளில் ஐக்கியப்பட்டு மடிய வேண்டியது தான். அதன் பின்னர் அந்த மூளையில் சிந்தனைக்கே இடமிருக்காது. சந்தேகமும் குழப்பமும் தாண்டவமாடும். கொந்தளிக்கும் கடலில், கொடிய அலையின் உச்சியில் அல்லலுறும் மரக்கலத்தைவிடக் கோபக்காரனின் நிலைமை பயங்கரமானது என்பது என் கருத்து. ஏனெனில் மரக்கலம் அலைகளால் மேலே எடுத்துச் செல்லப்படும்போது, அந்நிலையைச் சீர்படுத்தப் பண்பட்ட மாலுமிகள் அங்கு இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் அறிவாலும் அனுபவத் தாலும் ஆவன செய்வார்கள்.

ஆனால் கோபக்காரனின் நிலைமை அப்படி இல்லை யே! மனிதனை மரக்கலத்திற்கு ஒப்பிட்டால், உள்ளத்தைச் சிறந்த ஒரு மாலுமிக்கு ஒப்பிடலாம். அந்த மாலுமிதான் அந்த மரக்கலத்தைச் செலுத்துவான். அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தான் அந்த மரக்கலம் வழிபாடு, அல்லது முரண்பாடு என்ற கடலிலே ஓடும்.

ஆனால் கோபக்காரனின் உள்ளம் எப்படி இருக்கும்? கோபம், உள்ளம் எனும் மாலுமியின் கண்களை அவித்து விடும்; செவியைச் செவிடாக்கிவிடும். எனவே தான் கோபக்காரன், இடியாலும் மின்னலாலும் தாக்குண்ட மரக்கலத்தைப் போன்று தடுமாறுகின்றான்; முன்பின் யோசியாமல் பேசுகிறான். அவன், மாலுமியற்ற மரக்கல மல்லவா?

நீ எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திருப்பாய். ஆனால் ஒரு மனிதன் கோபத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவன் முகத்தை நீ பார்த்திருக்கிறாயா? அப்போது அவன் முகம் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணுகிறாய்? விகாரமாக அருவருக்கத்தக்க தோற்றமாக இருக்கும்!

இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. முகம் உள்ளத்தின் பிரதி பிம்பம். உள்ளத்திலிருக்கும் விகாரம் - கோபம் முகத்திலேயும் தோன்றுகிறது; அவ்வளவுதான்!

இதுவரை கோபத்தினால் உடலில் ஏற்படும் விபரீதத் தை விவரித்து வந்தேன்! நீ நன்கு உணர்ந்திருப்பாய். இந்த அளவோடு கோபம் தணிந்துவிடாது. தனிப்பட்ட முறையில் சில அங்கங்களைத் தாக்கும். இப்போது அவற்றைப் பார்ப்போம்:

நாவு: கோபம் உண்டாகிவிட்டால், நாவு கட்டுப்பாடின்றி இயங்க ஆரம்பித்துவிடும். எதிரியைத் திட்டுதல், அவரைப் பற்றி இழித்துரைத்தல் முதலியவை இதன் விளைவுகள். கோபக்காரனின் பேச்சைக் கேட்டு அறிவுள்ள மனிதன் எவனும் நானாமலிருக்கமாட்டான். கோபக்காரன் கூடத் தன் கோபம் தணிந்த பிறகு வெட்கப்பட்டத்தான் செய்வான். அவ்வளவு மோசமாக இயங்கிவிடும் அவன் நாவு!

அவயவங்கள்: சினத்தின் விளைவு அவயவங்களையும் பாதிக்கும் அப்பொழுது தடியடி, உதை, குத்து முதலிய காரியங்கள் சாதாரணமாய் நடைபெறும். கொலைகூட - அதற்கு வசதி மட்டும் கிடைத்தால் - நடை பெற்றுவிடும். இதிலே கோபக்காரனுக்குத் தனிக் 'குஷி!' எதிரி ஓடி மறைந்து விட்டான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் சினம் தனிந்துவிடும் என்று எண்ணுகிறாயா? அதுதான் கிடையாது. அந்தக் கோபம் அவனையே தாக்க ஆரம்பித்துவிடும். சிலர் துணிகளைக் கிழித்து எறிந்து விட்டு ஓடுவதைத்தான் நீ பார்த்திருப்பாயே! சிலர் தரையில் ஓங்கி அறைவார்கள்; வேறு சிலர் தலையில் அடித்துக் கொள்வார்கள்; இன்னும் சிலர் தெருவில் போகும் பன்றி, நாய் முதலியவற்றை அடிப்பார்கள்; மற்றும் சிலர் தங்கள் மனைவி மக்களை நையப்புடைப்பார்கள்.

இது போன்ற நேரங்களில் தான் அவனைப் பிறர் பார்த்து 'பைத்தியக்காரன்' என்று தீர்மானிக்க வழியுண்டாகிறது.

இதுவரை இரு பிரிவினர்களையும் பார்த்துவிட்டோம். இப்போது மூன்றாவது பிரிவினரைப் பார்ப்போம்.

மூன்றாவது பிரிவினர்: இவர்கள் மேற்கூறிய இரண்டு பிரிவினர்களுக்கும் மாற்றமானவர்கள். இவர்கள் புகழுக்குரியவர்கள். இவர்களை இறைவன் பாராட்டுகிறான்; நானும் பாராட்டுகிறேன். இவர்கள், அறிவிற்கும் மார்க்கத்திற்கும் தங்கள் வாழ்க்கையில் உரிய இடம் அளிப்பார்கள். அவசியமான போது இவர்களுக்குக் கோபம் வரும். அது நீதி நெறிக்குப் பாடுபடும் தேவையான சமயத்தில் பொறுமையும் உதயமாகும். அப்போது பொறுமையின் மடியில் கோபம் சுருண்டு விழுந்துவிடும்.

இதுதான் நடுநிலைமை. இப்படி நடந்து இல்வாழ்க்கையில் வெற்றிக் கொடி நாட்டும் படித்தான் இறைவன் பணித்தான். இத்தகையவர்களின் நிலைமையைக் குறித்துத் தான் திரு நடு (ஸல்) அவர்கள் "நடுநிலைமையே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது" என்று கூறினார்கள்.

ஒரு மனிதன், தன்னிடம் தேவையான அளவு கோபம் இல்லை என்றோ, தேவைக்கடிகமான அளவு இருக்கிறது என்றோ உணர்ந்தால், அவன் உடனே ஆவன செய்ய வேண்டும். எனவே குறைந்த கோபமுள்ளவன் அதிகப்படுத்த வேண்டும். அளவுக்கு மீறிய கோபமுடையவன் குறைக்க வேண்டும். அதற்குரிய சிகிச்சையும் உண்டு. அதன்பின் நடுநிலையைப் பற்றிப் பிடித்து நடக்க முற்படலாம். இதுதான் நேரிய பாதை.

இப்பாதையில் நடக்கப் பழகிக் கொள்!

இது தான் சினத்தின் அந்தரங்கம்!

இறைவன் நன்மை அருள்வானாக. அவன் சர்வ சக்தன்; அவன் விரும்பியதைச் செய்வான்.

3. அகற்ற முடியுமா?

இப்போது சினத்தை வேரோடு களைந்தெறிய முடியுமா? என்பது பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்வோம்.

சிலர் எண்ணுகிறார்கள்:

'சினத்தை அகற்றிவிடுவது சாத்தியமே. உள்ளப் பயிற்சியாலும் ஆன்மீக முறையாலும் சினத்திற்கு முடிவு காணலாம்!'

இன்னும் சிலர் கருதுகிறார்கள் :

'சினம் என்னும் உணர்ச்சி அழிவை ஒப்புக் கொள்ளாது. அதை அறவே அகற்றுவது சாத்தியமில்லை. வைத்தியத்திற்குக் கட்டுப்படாதவற்றில் சின உணர்ச்சியும் ஒன்றாகும்!'

இவ்விரு அபிப்பிராயங்களும் தவறானவையே என்பதில் ஈயமில்லை.

"அப்படியானால் இது பற்றிய நேர்மையான கருத்தென்ன?" என்று நீ கேட்கலாம்.

சொல்கிறேன்; கவனத்தை ஒன்றுதிரட்டி ஆராய்ந்து பார். இதோ நான் சொல்லப்போவது தான் நேர்மையான கருத்து.

மனிதன் சிலவற்றை விரும்புகிறான்; வேறு சிலவற்றை வெறுக்கிறான். இதனால் அவன் உள்ளத்தில் அன்பிற்கும் சினத்திற்கும் இடமேற்பட்டு விடுகிறது. அவன் உள்ளத்தில் ஒரு பொருள் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் போது அவன் அதை விரும்புகிறான்; சினத்தை உண்டாக்கும் போது வெறுக்கிறான். எனவே, விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய இரண்டும் தான் மனித

இயல்பின் அடித்தளங்கள். இதனால் தான் விருப்பத்திற்குரிய ஒன்று பறிக்கப்படும் போது மனிதன் வீறு கொண்டு டெழுக்கிறான். கோபத்தால் உந்தப்பட்டுப்பாய்கிறான்.

ஆக விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய இரண்டில் தான் நம் தலையங்கம் நிற்கிறது. எனினும் விருப்பத்தை மூன்று தரங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

1. அவசியமானது: வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது உணவு, உடை, இல்லம், ஆரோக்கியம் முதலியவை இதற்கு உதாரணங்கள். இவற்றை ஒரு மனிதன் விரும்புவதில் விந்தை இல்லை. வாழப்பிறந்தவன் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சாதனங்களை வெறுக்க முடியுமா? எனவே உடலில் காயம் ஏற்பட்டால், உடைமைகளில் இடையூறு உண்டானால், கோபம் தானாகவே வந்துவிடும்; அதை யாரும் வருந்தியழைக்க வேண்டியதில்லை. இது மனித இயல்பு. இதே போன்று அவன் மானத்தை மறைக்கும் ஆடைக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டாலும், அவன் குடியிருக்கும் வீட்டிற்கு ஆபத்து நேர்ந்தாலும் அவனுக்குக் கோபம் வருவது இயற்கை; குடிப்பதற்கென்று அவன் கையில் ஏந்திக் கொண்டிருக்கும் நீரைத் தட்டிவிட்டாலும் சினம் வந்துவிடும்..

இதுபோன்ற விஷயங்களில் ஒரு மனிதன் கோபப்படும் போது அவனை 'முன்கோபி' என்று தீர்மானம் பண்ண முடியாது.

இந்நிலைமையில் மேற்கொள்ளப்படும் பயிற்சி கோபத்தை அறவே அகற்றுவதற்கல்ல, கோபத்தால் உந்தப்பட்டு மதியிழக்காமலிருக்கவே பயிற்சியளிக்கப்படுகிறது. பயிற்சியால் இந்தக் குறிக்கோளை அடைந்து விடலாம். இந்தப் பயிற்சியில் இறங்குபவர்கள் வெகு காலம் வரை பொறுமையை மேற்கொண்டு கோபத்தை அடக்கியாண்டு வரவேண்டும். அதன் பிறகு, கோபத்தை அடக்கும் ஆற்றல், அவர்களது இயல்புகளில் ஒன்றாக மாறிவிடும்.

கோபத்தையே அறுத்தெறிந்து விடுவது இயற்கைக்கு மாற்றமானதாகிவிடும்; அது சாத்தியமானதுமல்ல! எனினும் கோபத்தின் பலத்தைக் குன்றச் செய்து, அதன் சேஷ்டைகளை அங்கங்களில் விளையாடவிடாமல் தடுப்பது சாத்தியமே. இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்குச் சொல்லிவிடுகிறேன். இது சாதாரணப் பயிற்சியல்ல; மிகவும் கடினமான வேலை. குறிக்கோளை அடையப் பல நாட்கள் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும்.

2. அவசியமற்றது: சாதாரண வாழ்க்கைக்குத் தேவையில்லாதது; ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் முக்கியமில்லாதது. பதவி, திரண்டபணம், வேலைக்காரர்கள், ஆடு, மாடு முதலியவை இதற்கு உதாரணங்கள்.

இவையாவும் மனிதனின் விருப்பத்திற்குரியவையே. வாழையடி வாழையாக வந்த நடைமுறையும் அவசியத்தை உணராத தன்மையும் தான் இவற்றை விருப்பத்திற்குரியனவாக ஆக்கி விட்டன.

வெள்ளி, தங்கத்தைக் கூட அநேகர் விரும்புகிறார்கள்; அவற்றைத் திரட்டிக் குவிக்கிறார்கள்; களவாடப்படும்போது வெகுண்டு எழுகிறார்கள். தங்கத்தையோ வெள்ளியையோ நம்மால் நேரடியாகப் பயன்படுத்த முடியுமா? முடியாது! பசியை அது தணிக்காது. எனினும் அதன் உதவியால் உணவை அடைய முடியும்; தண்ணீரைப் பெற முடியும். அவ்வளவு தான்.

இவை போன்ற விஷயங்களில் ஏற்படும் சினத்தை ஒதுக்கி விடுவது சாத்தியமே. இதை நானும் மறுக்கவில்லை. ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

ஒரு மனிதனிடம், அவன் குடியிருக்கும் வீட்டைத் தவிர்த்து மற்றொரு வீடு இருப்பதாக வைத்துக் கொள். அந்த வீட்டை ஒருவன் இடித்து விட்டால் வீட்டின் உரிமையாளன்

அதற்காகக் கோபப்படாமலிருப்பது சாத்தியம். ஏனெனில் 'நமக்குத்தான் குடியிருக்க வீடு இருக்கிறதே! இந்த வீடு இடிந்து விட்டால் என்ன கெட்டுவிடப் போகிறது?' என்று பெருந்தன்மையோடு எண்ணிப் பார்ப்பவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

எனவே இடிக்கப்பட்ட வீடு குறித்து வீட்டின் உரிமையாளன் சினம் கொள்ளாமலிருப்பது நடக்கக் கூடியது தான்.

மக்களில் பெரும்பாலோர் இது போன்ற விஷயங்களில் தான் அதிகமாகக் கோபப்படுகிறார்கள். இது அவசியமில்லாத - தேவையில்லாத கோபமென்று அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்காது. இத்தகைய விருப்பங்கள் ஒரு மனிதனின் உள்ளத்தில் அதிகமாகப் புகுந்து விட்டால், அவன் அதிவிரைவில் முன் கோபி ஆகிவிடுவது சகஜம். பின்னர், அவன் சின்னச் சின்னக் காரியங்களுக்கெல்லாம் கோபப்பட்டாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை.

இந்தச் சினம் அவசியமற்றது. ஏனெனில் இதற்கு வேண்டிய, மேற்குறிப்பட்ட விருப்பம் அவசியமானதல்ல.

இந்த இரண்டாவது வகையில் பயிற்சி நன்கு பயன் தரும். அதன் உதவியால் இத்தகைய சினத்தை அறவே அகற்றி விடலாம்.

அதற்குமுன் அவன் நன்கு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

'நாம் யார்? இறைவனின் அடிமைகள். நாம் பின்னர் இருக்கப் போகிற இடம் மண்குழி. நாம் தங்கவேண்டியது மறுமை..' என்று அவன் சிந்திக்க வேண்டும்.

இப்படிச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், அவன் உள்ளத்தில் ஊறிக் கொண்டிருந்த உலக இன்பம் கசந்து போய்விடும். பின்னர் உலக இன்பம் குறித்து அவனுக்குக் கோபமே உண்டாகாமற் போய்விடும்; இஃது ஆச்சரியமல்ல.

ஒருவனிடம் ஒரு நாய் இருப்பதாக வைத்துக் கொள். அவன் அதை வெறுக்கிறான் என்றும் வைத்துக் கொள். அந்த நாயை மற்றொருவன் அடித்தால் அவனுக்குக் கோபம் வராது. ஏனெனில் கோபம் என்பது அன்பைப் பின்பற்றி வரக்கூடியது. அன்பற்ற பொருள் குறித்துக் கோபம் உண்டாக முடியாது. அனைக்கும் கை தானே அடிக்கும்?

சிலருக்கு அவசியமானது : வேறு சிலருக்கு அவசியமற்றது. நூல் இதற்கு உதாரணம். நூல் அறிஞனுக்கு அவசியம். அதை அவன் விரும்புவான். அது பறிக்கப்படும் போது கோபமடைவான். ஆனால் நூல் எல்லோருக்கும் அவசியமானதல்ல. நூலைத் தொட்டும் பார்த்திராதவர்கள் - பார்க்கவும் விரும்பாதவர்கள் இன்னும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

இவ்வகையிற்பட்ட கோபத்தை அறுத்தெறிய முடியாது. எனினும் கோபத்தின் பலத்தைச் சற்றுக் குறைக்கலாம்; நிதானமிழந்து விபரீதம் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளலாம். பயிற்சியால் ஏற்படும் பெரும் பயன் இதுதான்!

"ஒவ்வொரு மனிதனும் அவசியம் விரும்பக் கூடியது என்ன?"

என்று நீ கேட்கலாம். இதற்கு நான் விடையளிக்க வேண்டியதில்லை; நபி (ஸல்) அவர்களே விடையிறுத்து விட்டார்கள்:

"உடல் ஆரோக்கியத்துடனும், அன்றைக்கு வேண்டிய உணவுடனும் ஒருவன் கண் விழித்தால்; உலகமே அவன் கைவசத்தில் வந்தது போலாகும்!"

உண்மையை அறிந்தவன் இவ்விரு விஷயங்களைத் தவிர்த்து வேறு எதிலும் கோபப்பட மாட்டான்.

இம்மூன்று வகைகளும் உன் உள்ளத்தில் பதிந்து விட்டன என்று எண்ணுகிறேன். அறிந்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு செயலாற்ற முற்படு.

இங்கு ஒரு சந்தேகம் பிறக்கிறது. நீ கேட்கலாம்.

நீங்கள் குறிப்பிட்ட மூன்று வகைகளில் முந்தியதை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் உங்கள் வாதத்தை எங்களால் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. வாழ்க்கைக்கு அவசியமான பொருள் ஒன்று பறிக்கப்படும் போது - தவறிப்போகும்போது அதன் உரிமையாளரின் உள்ளத்தில் கோபம் உண்டாகிறது.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். இதை நாங்கள் மறுக்கிறோம். ஏனெனில் தவறிப்போன பொருள் குறித்து அவனுக்கு கவலை ஏற்படுமே தவிர, கோபம் ஏற்படாது! உதாரணமாக ஒரு மனிதன் ஒரு ஆட்டின் உதவியால் உயிர் வாழ்வதால் அவைத்துக் கொள்வோம். அந்த ஆடு திடீரென்று இறந்துவிட்டால், உரிமையாளன் வருந்துவானே தவிர கோபப்பட மாட்டான். அவன் யார்மீதும் கோபப்பட முடியாது. இது இப்படி இருக்க, இன்னும் சிலருக்கு மேற்குறிப்பிட்ட கவலை - வருத்தம் கூட ஏற்படுவதில்லை. 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்ற எண்ணத்துடன் செயலாற்றுவார்கள். எது நேர்ந்தாலும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். வாழ்க்கையின் அடித்தளத்தை உலுக்கும் சம்பவங்கள் எத்தனை நடந்தாலும் அவர்கள் துயரப்பட மாட்டார்கள். ஏனெனில் எழுத்தாளரின் கரத்தில் எழுதுகோல் கட்டுண்டிருப்பது போல், உலகின் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் இறைவனின் சக்திக் கரங்களின் கட்டுண்டிருக்கின்றன என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்...

"எனவே இவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாக வழியே கிடையாது. ஒவ்வொன்றையும் இறைவனின் செயல் என்று நம்புபவர்களல்லவா? ஆகவே வாழ்க்கைக்கு அவசியமான ஒன்று தவறிப் போகும் போது கோபம் உண்டாவது அவசியமல்ல. கோபமே உண்டாகாமலும் இருக்கலாம்."

இது உன் சந்தேகம்! இதோ பதில் தருகிறேன். கவனித்துப் படி. 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்று நடப்பவர்களைப் பற்றி நீ குறிப்பிட்டிருக்கிறாய். இந்த ஏகத்துவ

எண்ணம் எல்லா நேரங்களிலும் நிரந்தரமாக இருந்து விடாது. இருளுக்கிடையில் பளிச்சிடும் மின்னலைப் போன்று, அது தோன்றி மறைந்து விடும். அப்படி அந்த எண்ணம் நிரந்தரமாக மனித உள்ளத்தில் பதிவது சாத்தியமாயிருப்பின், திரு நபி(ஸல்) அவர்களின் உள்ளத்தில் அது நிரந்தரத்துவம் பெற்றிருக்க வேண்டுமே! மனித மாணிக்கமல்லவா அவர்கள்?

ஆனால் அவர்களும் கூட அப்படி இல்லையே! அவர்கள் எத்தனையோ சமயங்களில் சினம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் மதிவதனம் கோபத்தால் சிவந்ததை எத்தனையோ பேர் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

"நான் மனிதன்; எல்லா மனிதர்களையும் போல் நானும் சினமுறுகிறேன்"

என்று நபி (ஸல்) அவர்களே கூறியுள்ளார்கள்.

இன்னொரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

"என் கோபம் என்னை நேர்மையிலிருந்து நழுவச் செய்துவிடாது".

நன்கு கவனி, இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து நீ அறிவது என்ன? நபியவர்களுக்கும் கோபம் வருவதுண்டு என்று தானே அறிகிறாய்? அது முற்றிலும் சரி! அப்படி இல்லையேல்,

"எனக்குக் கோபம் என்பதே கிடையாது." என்று கூறியிருக்கலாமே. அப்படிக்கூறவில்லையே அவர்கள்!

அலி (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள் :

"நபி (ஸல்) அவர்கள் உலக விஷயத்திற்காகக் கோபப்பட மாட்டார்கள். உண்மைக்காகக் கோபப் படுவார்கள். ஆனால் அதை யாரும் பார்த்துணர முடியாது. அவர்கள் செயலில் எவ்விதத் தடுமாற்றமும் தோன்றாது..."

சில வேளைகளில் வாழ்க்கைக்கு அவசியமான ஒன்று பறிக்கப்பட்டும் கோபம் ஏற்படுவதில்லை. இதற்குக் காரணம், பறிக்கப்பட்டதைவிட அவசியமான ஒன்றின் பக்கம் உள்ளம் திரும்பிவிட்டது தான். மாணை நோக்கிப் பாயும் புலி, தப்பியோடும் முயலுக்காக வருந்தவா போகிறது? எனவே மேலான ஒன்றை எதிர்பார்த்திருப்பவர்களுக்குக் கீழான ஒன்று தவறிப்போவது குறித்து அக்கறை கிடையாது. மறுமையின் வாழ்க்கையை எதிர்பார்ப்பவர்களுக்கு, இம்மையின் வாழ்க்கை குறித்து அக்கறை ஏது? ஆகவே இம்மை குறித்துக் கோபம் ஏற்பட வழியுமில்லை.

சில ஆதாரங்கள் தருகிறேன்; சிந்தித்துப்பார். ஹலரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களை ஒருவர் ,

“நீர் என்ன ஆட்சி நடத்துகிறீர்? உம்மிடம் எத்தனையோ குறைகள் இருக்கின்றனவே. அவற்றையெல்லாம் இறைவன் மறைத்துவிட்டான். இல்லையேல்..!”

என்று திட்டினார்.

அதற்கு அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் கோபப்படவில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் உள்ளம் தன் குற்றத்தை ஆராய ஆரம்பித்துவிட்டது; கோபப்படுவதைவிடத் தன் குற்றத்தை எண்ணிப் பார்ப்பது மேலானதல்லவா?

ஷஃபீ என்ற மேதையை ஒருவர் கண்டபடித் திட்டினார் ஷஃபீ பதிலிறுத்தார்:

“நீ சொல்வது உண்மையாயிருந்தால், இறைவன் என்னை மன்னிக்கட்டும். நீ சொல்வது பொய்யாயிருந்தால் இறைவன் உன்னை மன்னிக்கட்டும்.”

இவை சிறந்த ஆதாரங்கள். அவர்கள் தங்கள் மீது வீசப்பட்ட அவதூறுகளுக்காகக் கோபப்படவில்லை. மறுமையின் எண்ணம் அவர்கள் உள்ளங்களில் தாண்டவ மாடியதால் ஏற்பட்ட விளைவு இது.

இவற்றிலிருந்து, உள்ளம் ஏதோ ஒன்றில் லயித்திருக்கும் போது கோப உணர்ச்சி ஏற்படாமலிருப்பது சாத்தியம் என்று அறிகிறாயல்லவா?

கவனித்துப்படி, கோபம் உண்டாகாதிருப்பது சாத்தியம் தான். அதற்கு உள்ளம் ஏதேனும் ஒன்றில் லயித்திருப்பதோ, 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்ற எண்ணம் உறுதியாய் இருப்பதோ, 'கோபிக்காதீர்கள்!' என்று இறைவன் பணித்திருப்பதை நினைவு கூர்வதோ காரணமாக இருக்கலாம்.

உலக இச்சையை மறப்பது தான் ஈடேற்றப்பாதை என்று அறிஞர்கள் எல்லோரும் கூறியிருக்கிறார்கள். உலகை வெறுப்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். அப்படிச் சிரமப்பட்டு ஒருவன் உலகை வெறுத்துவிட்டால், அவன் கோபத்தையும் அகற்றி விடலாம். இத்தகையவர்களுக்குக் கோபமே ஏற்படாவிட்டாலும் அதிசயப்படுவதற்கில்லை.

உள்ளத்திலிருந்து பொங்கும் கோபத்தைப் பொதுவாக அகற்ற முடியாவிட்டாலும், அதைப் பலவீனப்படுத்த முடியும். அழிக்க முடியாத- அகற்ற இயலாத ஒவ்வொன்றையும் பலவீனப்படுத்த முடியும். பலவீனப்பட்ட கோபத்தைச் சாதாரணமாக ஒதுக்கி விடலாம்; அதன் விளைவைத் தகர்த்து விடலாம்.

என்ன, உன் சந்தேகம் தீர்ந்து விட்டதல்லவா? இறைவன் நன்மைக்கு அருள்வானாக. அவன் சர்வசக்தன்; புகழுக்குரிய தனியோன்.

4. சினத்தின் காரணம்

ஒரு வியாதியை அகற்ற வேண்டுமாயின், அதற்குரிய மூல காரணத்தை அகற்ற வேண்டும் என்று அறிந்திருக்கிறாய் அதன்படி கோபத்தை அகற்ற வேண்டுமாயின், அதற்குரிய மூல காரணத்தை அகற்ற வேண்டும். ஆகவே கோபத்தை உண்டாக்குபவை யாவை என்று கொஞ்சம் ஆராய்வோம்.

யஹ்யா (அலை) அவர்கள் நபி ஈஸா (அலை) அவர்களிடம் கேட்டார்கள் :

“மிகவும் கொடியது, பயங்கரமானது எது?”

“இறைவனின் கோபம்.” - ஈஸா நபியவர்கள் பதிலிறுத்தார்கள்.

“எதனால் இறைவன் கோபப்படுகிறான்?”

“நீர் கோபப்படுவதால்.”

“மனிதனின் கோபம் எதனால் உண்டாகிறது?”

நபி ஈஸா (அலை) அவர்கள் விடையிறுத்தார்கள்:

“தற்பெருமை, டாம்பீகம், வறட்டுக் கௌரவம் ஆகியவற்றினால் தான் கோபம் உருப்பெறுகிறது:

ஈஸா நபியவர்கள் சுருக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் இவற்றைத் தவிர்த்து இன்னும் பல காரணங்களை காட்டலாம். அவற்றை எல்லாம் விவரித்துக் கொண்டு போனால்,

இச்சிறிய நூல் இடம் தராது. அந்தக் காரணங்கள் உள்ளத்தில் குடியிருக்கும் போது கோபத்தை ஒதுக்குவது சாத்தியமே இல்லை. நெருப்பிருக்கும் போது வெப்பம் உண்டாகாமலிருக்குமா?

கோபத்திற்குரிய காரணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அதற்கு எதிரான ஒவ்வொன்றைக் கொண்டு அழிக்க முற்படு.

திமிர் என்ற காரணத்தைத் தாழ்மை என்ற எதிர் காரணத்தால் அழிக்கலாம். தற்பெருமையை தான் யார் என்று எண்ணிப் பார்த்து நீக்கலாம்...

சிலர் போலிக் கௌரவத்தை எதிர்பார்ப்பார்கள்; தன்னை உயர்ந்தவன் என்றும், பிறரைத் தாழ்ந்தோர் என்றும் எண்ணிக் கொள்வார்கள். இப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும்:

“மனிதர்கள் அனைவரும் ஒரே இனத்தவர்கள்! அவர்களில் யாரும் யாரையும் விட உயர்ந்தவர்களல்லர். ஏனெனில் அனைவரும் இறைவனுக்கு அடிமைகள் தாம். ஓர் அடிமை மற்றோர் அடிமையைத் தாழ்த்தி மதிப்பிடுவது மதியீனம்...”

ஆக, மேலே குறிப்பிட்டபடி ஒரு காரணத்தை அதற்கு எதிரான காரணத்தால் அழிக்க வேண்டும்.

ஆனால் இந்தப் பயிற்சியைச் சாதாரணமாக எண்ணி விட முடியாது. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும் போது சாதாரணமாகத்தான் தோன்றும். இவற்றைச் செயல்படுத்தும் போது எத்தனையோ சிரமங்களை அனுபவிக்க நேரிடும்.

அப்படிப் பல நாட்கள் சிரமப்பட்டு, எதிர்ச் செயலைச் செய்து சினத்தின் காரணங்களை அழித்து வந்த பிறகு மனோநிலையே மாறிவிடும். கோபத்தின் காரணங்கள் இருந்த இடத்தில், அவற்றிற்கு எதிரான நற்காரியங்கள் இடம் பெற்று விடும். உள்ளம் தெளிந்து விடும். இதன் பிறகு தான்

சினத்தின் தாக்குதலிலிருந்து தப்ப முடியும்; விடுதலை பெற முடியும்.

இந்த இடத்தில் இன்னொரு விஷயமும் நினைவிற்கு வந்து விட்டது.

சில அறிவிலிகள் சின உணர்ச்சியை 'வீரம்' என்றும் 'ஆண்மை' என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். புகழுக்குரிய புனிதப் பெயர்களைச் சினத்திற்கு அளிக்கிறார்கள். இதை என்னென்றுரைப்பது? அறியாமை!

இந்த அறியாமையே அநேக சமயங்களில் கோபத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது. முன்னோர்களின் வீர வரலாறுகளை இவர்கள் தங்கள் வாதத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அந்த மாவீரர்களைப் போல நாமும் ஆகிவிட்டோம் என்று எண்ணி மகிழ்கிறார்கள். பேதை மனைவியை அடிக்கும் மடையனுக்குப் போர்க்களத்தில் வாளேந்திப் போரிடும் வீரனை ஒப்பிட முடியுமா?

இவ்விதத் தப்புக் கணக்கினால் கோப உணர்ச்சி வலுவேறிப் போகிறது.

இத்தகைய எண்ணத்தை நான் 'அறியாமை' என்று குறிப்பிட்டேன். அது அறியாமை மட்டுமல்ல, உள்ளத்தின் வியாதியும் கூட!

இவ்வித எண்ணம் ஒரு மனிதனுக்கு உண்டானால் அவனைக் 'குறுமதியுடையவன்' 'மனம் தளர்ந்தவன்' என்றெல்லாம் சொல்லலாம். ஏனெனில் வியாதியுள்ளவன் நோயாளி ஆரோக்கியவானை விட அதிகமாகக் கோபப்படுவான். ஆணைவிடப் பெண்ணுக்குச் சீக்கிரம் கோபம் வந்து விடும். பெரியவர்களைவிடச் சிறியவர்கள் சினத்திற் முந்தியவர்கள். வயோதிகள் வாலிபனைவிட அதிகமாகக் கோபப்படுவான்...

இப்படியே நீ பார்த்துக் கொண்டு போனால், கோபம் என்பது குறுமதியையும், மனத் தளர்வையும் தான் பின்பற்றி வருகிறது என்று அறிவாய். தீய செயல்களையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டு நடப்பவன் மீது அதிகமாகக் கோபப்படுவதை நீ பார்த்திருப்பாய். ஆனால் நேர்மையான மனிதன் அப்படி நடக்கமாட்டான். கோபம் வந்தாலும் அடக்கிக் கொள்வான்.

“வீரம் மல்யுத்தத்தில்லை; கோபம் வரும்போது உள்ளத்தை அடக்கியாண்டவனே உண்மையான வீரன்”

என்ற நபி (ஸல்) கருத்தை இதற்குள் நீ மறந்திருக்க முடியாது என்று எண்ணுகிறேன். அப்படியே நீ மறந்திருந்தாலும் அதை நினைவுறுத்த விரும்புகிறேன். நல்ல செய்தி அதிக நேரம் உள்ளத்தில் தங்காது!

இது இப்படியிருக்க மேற்குறிப்பிட்ட அறிவிலிகளைத் திருத்த முடியாது என்றும் எண்ணி விடாதே. திருத்தி விடலாம். பொறுமை, மன்னிக்கும் மனப்பான்மை குறித்து வந்துள்ள பெரியோர் வரலாறுகளை வாசித்துக் காட்டி அவர்கள் உள்ளத்தைத் திருப்பலாம். கோபத்தை அடக்குவது எவ்வளவு உயர்ந்தது என்று போதிக்கலாம்.

இத்தகைய சீர் குணங்களெல்லாம் நபிமார்கள், வலிமார்கள், மேதாவிகள் வாழ்க்கைக்குரியவை.

இவற்றின் எதிர்பதங்கள் மடையர்கள், முரடர்கள், சோம்பேறிகள் ஆகியவர்களின் குணங்கள்.

5. சினத்தின் மருந்து

கோபத்திற்குரிய காரணத்தை அழிக்க வேண்டும் என்று நான் குறிப்பிட்டேன். எப்படி அழிப்பது? அதற்கு ஏதேனும் மருந்து உண்டா? உண்டு! அந்த மருந்தை உபயோகித்துப் பரிகாரம் தேடு.

அந்த மருந்தில் இரண்டு மூலிகைகள் கலந்திருக்கின்றன. ஒன்று அறிவு; மற்றொன்று செயல்.

இப்போது முதல் மூலிகையாகிய அறிவை எடுத்துக் கொள்வோம்; அதைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

அறிவு என்பது ஆறு அங்கங்கள் கொண்டது. வரிசையாக ஆராய்வோம்.

1. பொறுமை, தயாளம், அடக்கம், சகிப்புத் தன்மை முதலிய நற்குணங்கள் குறித்து ஆராய வேண்டும். இவை சம்பந்தப்பட்ட நூல்களை வாசிக்க வேண்டும். அப்போது மேற்குறிப்பிட்ட நன்மைகளினால் ஏற்பட்ட பயன்கள் உள்ளத்தைக் கவரும். இதனால் உள்ளம் நேர்மையான பாதையில் நடக்கத் தயாராகும். இவ்விதமாக ஏற்படும் சூழ்நிலை தான் அறிவின் முதல் அங்கம்.

ஒரு சமயம் உமர் (ரலி) அவர்கள் ஒருவா மீது சினம் கொண்டார்கள்; அவரைத் தண்டிக்குமாறு அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

“முஸ்லிம்களின் தலைவரே! என்னை மன்னித் தருளுங்கள். மன்னிப்புக்கு இறைவன் அளிக்கும் சன்மானத்தை எண்ணிப் பாருங்கள்...”

என்று அந்த மனிதர் கெஞ்சினார்.

உமர் அவர்களின் உள்ளத்தில் மன்னிப்பின் பெருமை உடனே தோன்றிற்று. ஒரு கணம் சிந்தித்தார்கள். மறுகணம் அந்த மனிதருக்கு மன்னிப்பளித்தார்கள்.

உமர்பின் அப்துல் அஜ்லீஸ் அவர்கள் ஒரு மனிதனின் மீது கோபப்பட்டு அவனைத் தண்டிக்கும்படிக் கட்டளையிட்டார்கள்.

அந்த மனிதன்,

“கோபத்தை மென்று விழுங்கக்கூடியவர்கள்: மக்களை மன்னிப்பவர்கள்...” என்ற இறைவசனத்தை ஒதினான்.

“அவனை விட்டு விடுங்கள்!”

என்று உமர் அவர்கள் கட்டளையிட்டு விட்டார்கள். ஏனெனில் தண்டனைக்காளான மனிதன் நினைவூட்டிய அந்த வசனம் அவர்கள் சினத்தை அடித்து விரட்டிவிட்டது.

2. இறைவனின் தண்டனையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அவன் இப்படிச் சிந்திக்கவேண்டும்.

‘இந்த மனிதன் என் கோபத்திற்காளாகினான். இவன் மீது எனக்கிருக்கும் ஆற்றலைவிட இறைவனுக்கு என்மீது அதிக ஆற்றல் உண்டு. இப்போது இவனை நான் தண்டிக்கலாம். யாரும் தடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நாளை என்னை இறைவன் தண்டித்தால் யார் எனக்கு உதவி செய்வார்கள்? யாரால் தான் உதவி செய்ய முடியும்? எனவே இவனை நான் மன்னித்து விடுவதே உசிதமான செயல்.

குர்ஆனுக்கு முன்னர் அருளப்பட்ட ஒரு வேதத்தில் இறைவன் கூறியுள்ளான்:

“மானிடர்களே! நீங்கள் சினமுறும்போது என்னை நினையுங்கள்; நான் சினமுறும் போது உங்களை நினைப்பேன்!”

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஏதோ ஒரு காரியத்தை முடித்து வரும்படி யாரோ ஒருவரை அனுப்பினார்கள். போனவர் தாமதித்து வந்தார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் :

“இறைவன் மறுமையில் என்னைக் கேட்பானே என்று அஞ்சுகிறேன். இல்லையேல், உம்மை நான் தண்டித்திருப்பேன்..”

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இஸ்ரவேலர்களின் சந்ததியிலுதித்த அரசர்களுக்கு அருகில் அறிஞர்கள் வீற்றிருப்பார்களாம். அரசனுக்குக் கோபம் வரும்போது அவர்கள் ஒரு காகிதத்தை எடுத்தக் காட்டுவார்களாம், அதில்

“ஏழையின் மீது அன்பைச் செலுத்து, மரணத்தை எண்ணி நல்வழியில் நட, மறுமையை நினை!”

என்று எழுதப்பட்டிருக்குமாம்.

இதைப்படித்த அரசன் சமாதானம் அடைந்து விடுவான்.

3.விரோதம், பொறாமை, சினம் ஆகியவற்றின் முடிவு - அவற்றால் ஏற்படும் விளைவு என்ன என்று சிந்தித்துணர வேண்டும். விரோதி தன்னை எதிர்க்க முற்படும் போது ஏற்படும் விளைவு, தன் நோக்கங்களை நிறைவேற விடாமல் அவன் தடுக்கும் போது உண்டாகும் விபரீதம் ஆகிய யாவற்றையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். விரோதிக்கு ஏற்படும் இன்னல்களைப் பார்த்து மகிழ்கிறார்கள் சிலர். இதில் என்ன பயன் என்று ஆராயவேண்டும்.

உலகிற் பிறந்த எந்த மனிதனும் இன்னல்களிலிருந்து தப்பிவிட முடியாது. அப்படி ஒரு மனிதனுக்கு இன்னல் ஏற்படும் போது, அவனுடைய விரோதி அது குறித்து மகிழ்ந்தான் செய்வான்; யாரும் தடை செய்ய முடியாது. ஆனால்

அதே இன்னல் - ஏன் அதை விடப் பயங்கரமான இன்னல் தனக்கும் வர முடியும் என்று அவன் எண்ணமாட்டான். அப்படி எண்ணினால் மறுவினாடியே அந்த மகிழ்ச்சி மறைந்து போய் விடும் என்பது திண்ணம்.

4.கோபம் ஏற்படும் போது முகத்தில் தோன்றும் விகாரத்தை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். கோபத்தால் உந்தப் பட்ட சிலரது முகத்தை அவன் பார்த்திருக்கலாம். அருவருக்கத்தக்க அந்த நிலையையும் அவன் பார்த்திருப்பான். அந்த வெறுப்பான தோற்றத்தை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, இயற்கையாகவே கோபத்தின்மீதே கோபம் உண்டாகிவிடும்.

கோபக்காரனைச் சிலர் வெறிகொண்ட நாய்க்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கோபத்தை ஒடுக்கிப் பொறுமைக்கு இடமளிப்பவர்களை நபிமார்களுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்விரண்டில் எது சிறந்தது என்று ஆராய்ந்து, உயர்ந்ததை எடுத்துக் கொள்வது சிரமமல்ல. கோபக் காரனுக்கு இதில் வேண்டிய உரிமை உண்டு. அவன் விரும்பினால், நபிமார்களின் சிறப்பை அடையலாம்; இல்லையேல், வெறி பிடித்த நாயாக மாறலாம்!

இப்படி ஒரு மனிதன் சிந்தித்துப் பார்த்தால், அவன் மனம் கட்டாயம் கோபத்தை வெறுக்கும் - அவனுக்கு இம்மியள வேளும் அறிவு இருந்தால்!

5.பழிவாங்கத் தூண்டும் பொருள் எது, கோபத்தை அடக்கியாவதற்கு முட்டுக்கட்டை போடும் பொருள் எது என்று ஆராயவேண்டும். இவற்றுக்கெல்லாம் கண்டிப்பாய் ஒரு காரணம் இருந்தே தீர வேண்டும். பிறர் தன்னைக் கேவலமாகக் கருதுவது, பிறர் தன்னைப் பலருக்கு மத்தியில் கேவலப்படுத்துவது முதலியவை சரியான காரணங்கள். ஒரு மனிதன் உன்னை பலருக்கு மத்தியில் அவமானப்படுத்தி

விட்டால், உன் மனம் கோபத்தால் கொந்தளிக்கும். அவனை நீ அவமானப்படுத்தும் வரை உனக்குத் தூக்கமே வராது. இது மனித இயல்பு.

ஆனால் இது பொல்லாத இயல்பு. இப்படி நடப்பது கூடவே கூடாது. ஏனெனில், உணர்ச்சிக்கு அடிமைப்படுவது மனிதனுக்கு அழகல்ல!

உலகில் உனக்கு ஏதோ அவமானம் நிகழ்ந்து விட்டது என்று துடிக்கிறாய். ஆனால் மறுமையில், பலர் முன்னிலையில், இறைவனின் நீதி மன்றத்தில் நீ அவமதிக்கப்படும் போது என்ன செய்வாய்? யார்மீது கோபப்படுவாய்?

எவனோ ஒருவன் உன்னை இழிவாகக் கருதிவிட்டான் என்று அங்கலாய்க்கிறாய். ஆனால் மறுமையில் அமரர்கள், நபிமார்கள், மெய்ஞ்ஞானிகள் முதலியோரின் முன்னிலையில் இறைவன் உன்னை இழிவாகக் கருதும் போது கேவலமாய்த் தண்டிக்கும் போது உன்னால் அங்கலாய்க்க முடியுமா? அதற்கு வழியுண்டா? எண்ணிப்பார்; சிந்தித்துப் பார்!

நீ கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் இறைவனுக்காகவே நீ அடக்க வேண்டும். உன்னை அவமதித்த ஒருவனை நீ இறைவனுக்காக மன்னித்தால், அவனை இறைவன் விட்டு விட மாட்டான்; நீ உலகில் அவனை எந்த அளவுக்குக் கேவலப்படுத்தியிருப்பாயோ, அதைவிடப் பன்மடங்கு கடினமாக இறைவன் அவனை மறுமையில் அவமானப்படுத்திவிடுவான்.

உனக்கு வேண்டியது பொறுமை; மன்னிக்கும் மனப்பான்மை

இவையாவும் ஈமானின் நற்குறிகள். இவற்றை உள்ளத்தில் நன்கு பதித்துக் கொள்.

6. கோபம் ஏற்படுவதற்கு ஏதேனும் ஒரு விபரீதம் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொன்றும் இறைவனின் திட்டப்படியே நடைபெறுவதை நீ அறிந்திருக்கிறாய். அவனன்றி அசையுமோ அணுவும்?

எனவே கோபம் உண்டாவதற்குரிய விபரீதம் இறைவனின் திட்டப்படியே நடந்திருக்கிறது என்று உணர வேண்டும்.

அப்படி இருக்க இறைவனின் திட்டப்படி நடந்து போன ஒரு காரியத்திற்காக அவனது அடிமையாகிய நீ எப்படிக்கோபப்படலாம்? அதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது உனக்கு? சர்வ சக்தனான மகா ஞானவானான இறைவனின் திட்டத்தை, விரும்பத் தகாதது என்று நீ எப்படித் தீர்மானிக்க முடியும்?

இன்னொரு செய்தியையும் மறந்து விடாதே. வல்லவனின் கோபம் உன் கோபத்தைவிட எத்தனையோ மடங்கு கடினமானது!

இதுவரை அறிவு என்ற மூலிகையின் ஆறு அங்கங்களையும் பார்த்து விட்டோம். இப்போது இரண்டாவது மூலிகைக்கு வருவோம்.

இரண்டாவது மூலிகை, செயல். ஆம், கிரியாம்சையில் இறங்க வேண்டிய கட்டம்.

கோபத்தை அடக்க முற்படுபவன் 'அவூதுபில் லாஹி மினஷ்ஷைத்தானிர்ரஜீம்' என்று ஓத வேண்டும். அப்படித்தான் நபி (ஸல்) அவர்கள் பணித்தார்கள்.

ஒரு சமயம் அன்னை ஆயிஷா (ரலி) அவர்களுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. அப்போது நபி (ஸல்) அவர்கள் ஆயிஷாவின் மூக்கைப் பற்றிக் கொண்டு "ஆயிஷா! நான் சொல்வது போல் சொல்; இறைவனே என் குற்றங்களை

மன்னித்தருள். என் உள்ளத்தின் சினத்தைப் போக்கிவிடு. தவறி நடப்பதிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்று..!" என்று கூறினார்கள் :

கோபம் ஏற்படும் போது இவ்வாறு கூறுவது 'முஸ்த ஹப்பு' (விரும்பத்தக்கது) ஆகும். இந்த முறையாலும் கோபம் தணியா விட்டால், இன்னும் சில வழிகளைக் கையாளலாம்.

நீ நின்று கொண்டிருக்கும் போது உனக்குக் கோபம் வந்தால் உட்கார்ந்து கொள். உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் போது கோபம் வந்தால் தரையில் படுத்துக் கொள். தரைக்கு நீ நெருங்க உன் கோபம் தணியும். ஏனெனில் மண்ணிலிருந்து படைக்கப்பட்ட நீ அப்போது தான் உன் அந்தஸ்தை உணர்வாய்; உன் இழி நிலையை அறிவாய். கோபத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டு நீ உட்கார்ந்தாலும் படுத்தாலும் அமைதியைக் கையாண்டு வா. ஏனெனில் சினத்தின் காரணம் உஷ்ணமும் படபடப்பும் துடிப்பும் தான்!

திரு நபி (ஸல்) அவர்கள் அருளினார்கள்:

"சினம் என்பது உள்ளத்திலிருந்து பொங்கியெழும் நெருப்பு. இதனால் தான் கோபக்காரனின் கண்கள் நெருப்பை போன்று சிவந்து விடுகின்றன. உங்களில் யாருக்கேனும் கோபம் வரும் போது, அவன் நின்று கொண்டிருந்தால் உட்கார்ந்து கொள்ளட்டும். உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் படுத்துக் கொள்ளட்டும். இப்படிச் செய்தால் கோபம் தணிந்து விடும். அப்படியும் தணியாவிட்டால், குளிர்ந்த நீரில் 'உலூ' (மார்க்கச் சுத்தம்) செய்வதாலோ, குளிப்பதாலோ பயன் தேடலாம். ஏனெனில் நெருப்பு தண்ணீரினால் தான் மடிந்து போகிறது."

இன்னும் கூறினார்கள் :

"கோபம் வந்தால் 'உலூ' செய்யுங்கள். ஏனெனில் கோபம் நெருப்பை யொத்தது.

மேலும் சொன்னார்கள் :

"கோபம் வந்தால் வாய்மூடி மௌனமாயிருங்கள்."

அபூஹுரைரா (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள் :

"நபி (ஸல்) அவர்களுக்குக் கோபம் வந்தால் அவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தாலும் சரி, உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாலும் சரி, படுத்துக் கொள்வார்கள்; உடனே கோபம் தணிந்து விடும்."

உமர் (ரலி) அவர்களுக்கு ஒரு சமயம் கோபம் வந்து விட்டது. அப்போது கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்து நாசிக்குச் செலுத்தினார்கள்; "கோபம் ஷைத்தானின் குணம். இச்செயலால் அது தணிந்து விடும்" என்று கூறினார்கள்.

உர்வத்பின் முஹம்மது (ரலி) கூறினார்கள் :

"நான் யமன் தேசத்தில் அதிகாரியாயிருந்த போது என் தந்தை எனக்கு உபதேசம் செய்தார்கள்: "மகனே! நியாயத்தை நழுவ விடாதே! உனக்குக் கோபம் வந்தால், மேலேயுள்ள விண்ணையும் கீழேயுள்ள மண்ணையும் கூர்ந்து கவனி. பின்னர் அவற்றை உருவகப்படுத்திய வல்ல நாயகனின் ஆற்றலை எண்ணமிடு. இதை மனத்தில் பதித்துக் கொள்...!"

ஒரு சமயம் அபூதர் (ரலி) அவர்களுக்கும் மற்றொரு நண்பருக்கும் இடையில் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது. அபூதர் (ரலி) அந்த நண்பரைக் கண்டபடித் திட்டி விட்டார்கள்.

இது விவரம் நபி (ஸல்) அவர்கள் காதில் பட்டது.

"அபூதர் ! உம் சகோதரரை நீர் கேவலமாய்ப் பேசினீராமே...." என்றார்கள்.

"ஆம், உண்மை தான்! உணர்ச்சி வசப்பட்டு அப்படிப் பேசிவிட்டேன் "

என்ற அபூதர் தன் எதிரியைச் சமாதானப்படுத்தப் பறப்பட்டார்கள்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்”

என்று அந்த நண்பரே முதலில் கூறினார்.

“அலைக்குமுஸ்ஸலாம்; வரஹ்மதுல்லாஹ்”

அபூதர் பதிலிறுத்தார்கள். தன் தவற்றுக்கு மன்னிப்புக் கோரினார்கள்;

இருவரும் திருநபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்தார்கள்.

“அபூதர்! தலையை உயர்த்தி வானத்தைப் பாரும். ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனைவிடக் கிரியாம்சையால் தான் உயர முடியும். வேறு எவ்வகையிலும் யாரும் யாரையும் விட உயர்ந்து விட முடியாது. இதை நீர் இன்றாவது உணர்ந்து கொள்ளும்”

என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

அபூதர் தலைகுனிந்து நின்றார்கள்.

முஃதமிர் பின் சுலைமான் (ரலி) கூறினார்கள்:

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு மனிதர் இருந்தார். அவருக்கு அடிக்கடி கட்டும் சினம் ஏற்படுவது வழக்கம். அதனால் எண்ணற்ற விபரீதங்கள் விளைந்தன. ஒருநாள் அவர் சிந்தித்தார், ஒரு முடிவிற்கு வந்தார். மூன்று துண்டுக் காகிதங்களை எடுத்தார். அவை ஒவ்வொன்றிலும் சில வரிகளை எழுதினார். அவற்றை ஒரு நண்பரிடம் கொடுத்தார்.

“இதோ பார்! இந்த மூன்று துண்டுக் காகிதங்களை மூன்று நேரங்களில் எனக்குத் தரவேண்டும். எனக்குக் கோபம் வந்து கண்கள் சிவக்கும் போது முதல் காகிதத்தைக் கொடுக்கோபம் குறைய ஆரம்பிக்கும் போது இரண்டாவது கோபம் முழுக்க முழுக்கத் தணிந்து என் முகம் பழைய

நிலைமையை அடையும் போது மூன்றாவது. நினைவிருக்கட்டும்!” என்றார்.

அந்த மூன்று காகிதங்களிலும் எழுதப்பட்டிருந்தவை :

1. நீ யார்? கோப்பட உனக்கு உரிமையுண்டா? நீ மனிதன்; இறைவனின் அடிமை. உன் கோபம் உன் அங்கங்களையே தின்று விடுமே!

2. மண்ணகத்தில் வாழும் மக்கள் மீது நீ அன்பைச் செலுத்து. விண்ணக அமரர்கள் உன் மீது அன்பைச் செலுத்து வார்கள்.

3. இறைவனுக்காகவே, அவன் வகுத்த முறையிலேயே மக்களிடம் பழகு!

முதல் காகிதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதை கோபம் உள்ளவன் படித்தால் நிச்சயம் அவன் கோபம் ஓரளவேனும் தணியும் என்பது திண்ணம். இது என் எண்ணம். இரண்டாவது காகிதம், தணிந்த கோபத்தைத் தராமட்டமாக்கிவிடும். மூன்றாவது காகிதம் நேர்வழியில் நடக்கத் தூண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. கோபக்காரனின் மூளை வேலை செய்யாது என்பது உண்மை தான். என்றாலும் தூண்டிவிட்டால் அது வேலை செய்யத் தயங்காது என்பதும் உண்மை தான். அறிந்தவற்றின் உதவியால் செயலாற்ற முற்படு.

6. சினத்தை ஒடுக்கு

‘கோபத்தை மென்று விழுங்குபவர்கள்’ என்று இறைவன் சில திருநபித்தோழர்களைக் குறிப்பிடுகிறான். இவ்வாறு அவர்களைப் பாராட்டி அவர்களின் படித்தரத்தையும் உயர்த்துகிறான். சினத்தின் சீரழிவை இறைவன் அதன் மூலம் எடுத்துரைக்கிறான்.

திருநபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் :

“ஒருவன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டால் இறைவன் அவன் தண்டனையை அடக்கிக் கொள்வான். ஒருவன் இறைவனிடம் முறையிட்டால் அதை ஏற்றுக் கொள்வான். நாவைப் பேணிக் காத்தவன் கேவலப்பட மாட்டான்.”
“ஒருவன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டால் மறுமையில் இறைவன் அவன் உள்ளத்தை ஈமான் என்னும் ஒளியால் நிரப்புவான்”

என்றும் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

“கோபத்தை அடக்கிக் கொள்வதால் ஏற்படும் நன்மையை விட உயர்ந்தது வேறில்லை”

என்பதும் நபி (ஸல்) அவர்களின் கருத்து தான்.

“நரகத்தில் ஒரு வாயில் உண்டு. அதில், கோபத்தால் உந்தப்பட்டு தீச் செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள் தான் நுழைவார்கள்”

என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியிருப்பதாக இப்னு அப்பான் (ரலி) கூறியுள்ளார்கள்.

இன்னும் நபி (ஸல்) அவர்கள் நவீன்றுள்ளார்கள் :

“கோபத்தைச் செலுத்த முடியும் என்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்ட பிறகும் ஒருவன் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டால் அவன் இறைவனிடம் நற்பெயரைப் பெற்று விடுவான்”.

ஹலரத் உமர் (ரலி) அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள் :

“இறைவனுக்கு அஞ்சியவன் கோபத்தால் நிதானமிழக்க மாட்டான்”

அறிஞர் லக்மானுல் ஹகீம் அவர்கள் தம் மைந்தனுக்கு உபதேசம் புரிந்தார்கள்:

“மகனே! யாரிடமும் எதையும் கேட்டு உன் மதிப்பைக் குறைத்துக் கொள்ளாதே, உன் சினம் உன்னைக் கேவலமான முறையில் நடத்திச் செல்ல அனுமதிக்காதே. உன் வாழ்க்கைக்கு வேண்டியதை கற்றறிந்து கொள்.....”

“கோபத்தை அடக்கிப் பொறுமையை அரை விநாடி மேற்கொள்வது எத்தனையோ தீங்குகளைத் தடை செய்து விடும்”.

இது அய்யூப் (ரலி) அவர்களின் கருத்துரை.

ஒரு சமயம், சுப்யான் ஸௌரீ, அபூகஸீமா, புலைல் (ரஹ்) ஆகிய மூன்று அறிஞர்களும் ஒன்று கூடி ‘துறவு’ என்பது குறித்துத் தர்க்கம் புரிந்தார்கள். வெகு நேரம் சொற்போர் நடந்தது. கடைசியில் அவர்கள் ஒரு முடிவிற்கு வந்தார்கள். ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவர்கள் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கோபத்தை அடக்கியாள்வதே சகல காரியங்களிலும் உயர்ந்தது”

என்பதில் அவர்களில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் உண்டாகவில்லை!

உமர் (ரலி) அவர்கள் மீது ஒரு மனிதன் சொல்லம்புகளை வீசினான்.

“நீர் அநியாயம் செய்கிறீர். மார்க்கத்தை மறைக்கிறீர். நியாயத்தை கூறத் தயங்குகிறீர்....”

உமர் (ரலி) அவர்களுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வீண் பழியைக் கேட்டால் யாருக்குத் தான் கோபம் வராது? கண்கள் சிவந்தன; அங்கங்கள் துடித்தன.

அந்த மனிதன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“முஸ்லிம்களின் தலைவரே! இதென்ன விபரீதம்! கோபத்தை ஒதுக்கித் தள்ளி நேர்மையோடு நடக்க வேண்டும் என்று இறைவன் கூறியது நினைவில்லையா...?” என்றான் சமயோசிதமாக.

உமர் (ரலி) அவர்களின் முகம் மலர்ந்தது; கோபம் மறைந்தது.

“ஆம். நல்ல நேரத்தில் நினைவுறுத்தினாய்”

என்று கூறினார்கள். அந்த வார்த்தைகள் அமைதியோடு வெளிவந்தன.

முஹம்மது பின் கஅப் (ரலி) கூறினார்கள் :

“கீழ்க்கண்ட மூன்று தன்மைகள் ஒருவனிடமிருந்தால் அவன் ஈமான் பூரணத்துவம் அடைந்து விட்டது என்று பொருள்.

1. நேர்மைக்கு முரணானதை எதிர்க்கும் மனப்பான்மை.

2. கோபத்தை அடக்கி நிதானத்தை நிலை நிறுத்தும் தன்மை.

3. உரிமை இல்லாதவை- தேவையில்லாததை அடைய வெறுக்கும் குணம்”.

“உனக்குக் கோபம் வந்தால் உன் நாவையும் கரங்களையும் கட்டுப் படுத்திக் கொள்”

இப்படி சல்மான் (ரலி) அவர்கள் ஒரு மனிதனுக்கு உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இவை போன்று எண்ணிறந்த ஆதாரங்கள், அளவற்ற உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி இங்குத் தருவது சாத்தியமில்லை. ஏதோ சிலவற்றை எழுதினேன். அவற்றின் உதவியால் நல்ல முறையில் செயலாற்ற முற்படு.

7. பொறுமைக் குணம்

அறிந்து கொள்! கோபத்தைப் பொறுக்கும் மனப்பான்மையைப் பெற்றிருப்பது கோபத்தைப் பொறுப்பதை விட உயர்ந்ததாகும். அந்த மனப்பான்மை எல்லோரிடமும் காணப்படாது. சிலரிடம் அது இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கலாம். அவர்களுக்குக் கோபமே உண்டாகாவிட்டாலும் அந்த மனப்பான்மைக்குப் பங்கமேற்படாது. இது பொறுக்கும் மனப்பான்மையைப் பற்றியது; இது சிறந்தது.

ஆனால் கோபத்தைப் பொறுப்பது அவ்வளவு உயர்ந்ததல்ல. ஏனெனில் இதற்குக் கோபம் வர வேண்டியது முக்கியம். கோபம் வராமல் கோபத்தை அடக்குவது சாத்தியமில்லையல்லவா?

இவ்விரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள நுண்ணிய வித்தியாசத்தைக் கவனித்துக் கொள்.

மேற் குறிப்பிட்ட மனப்பான்மையைக் கடின முயற்சியால் உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். கோபத்தைப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பழக்கமாகி விட்டால் நாளடைவில் அது சாதாரண விஷயமாகி விடும். கோபத்தைப் பொறுப்பதில் சிரமமேற்படாது. அதையொட்டிப் பொறுக்கும் மனப்பான்மையும் உண்டாகிவிடும். அதன் பின்னர் கோபமே உண்டாகாது. அப்படியே உண்டானாலும் அதைச் சுலபமாக அடக்கி விடலாம்; விபரீதம் ஏற்படாமல் தடுத்து நிறுத்திவிடலாம்.

இது தான் பொறுக்கும் மனப்பான்மை; பொறுமைக் குணம்.

இம்மனப்பான்மை உண்டாகும் போது பகுத்தறிவு பூரணத்துவம் பெற்று விடும். சினத்தின் வீரியம் குன்றி விடும். அதன் சக்தி சுருங்கி விடும். கோபம் அறிவின் முன் மண்டியிட்டுச் சரணடையும். இதை நீயும் அனுபவித்துப் பார்க்கலாம்.

இந்த மனப்பான்மை தானாக உண்டாகிவிடாது. அதை உண்டாக்கிக் கொள்ள முற்பட்டால் தான் அப்பேறு கிடைக்கும்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் :

“கல்வி, கற்பதால் உண்டாகிறது. அதே போன்று மன்ஸீக்கும் மனப்பான்மை அதற்குரிய பயிற்சியால் உண்டாகிறது. நன்மையை நாடி நன்மையின் வழியில் செல்பவர்களுக்கு நன்மை துணை நிற்கும். தின்மையை விரும்பித் தின்மையிலேயே உழல்பவர்களுக்குத் தீமை தான் துணை.”

நபி (ஸல்) அவர்களின் இக்கருத்தை ஊன்றிக் கவனி. கல்வியைத் தேடியடைவது சாத்தியம் என்பது போல் பொறுக்கும் மனப்பான்மையை உண்டாக்கிக் கொள்வதும் சாத்தியமே என்று அவர்கள் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்கள். மீண்டும் கூறினார்கள் :

“கல்வியைத் தேடிப் பிடியங்கள். அதோடு அடக்கத்தை யும் பொறுமைக் குணத்தையும் உண்டாக்கிக் கொள்ளுங்கள். உங்களை அண்டிப் பழகுபவர்களிடம் மென்மையாய்ப் பழகுங்கள்; அன்போடு உரையாடுங்கள். கடின சபால முடைய அறிஞர்களில் நீங்கள் ஒருவராக ஆகாதீர்கள்; இல்லையேல், உங்கள் பொறுமைக் குணத்தையும் உங்கள் அறியாமை அழித்து விடும்.”

கடின சுபாவம் சினத்தை உண்டாக்கவல்லது என்பது இதன் பொருள்.

அண்ணலவர்கள் அடியிற்கண்டவாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சுவதுண்டு.

“இறைவா! கல்வியையும் பொறுமைக் குணத்தையும் எனக்குத் தந்தருள்”.

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்கள்

“இறைவனிடம் உயர் பதவி பெறுங்கள்”

என்று கூறினார்கள்.

“எப்படி? - வினா எழுந்தது.

“உன் விரோதியிடம் அன்பாய்ப் பழகு. உன்னை வெறுத்தவனுக்கு உதவி செய். அறியாதவர்கள் மீது-பாமரர் மீது சினம் கொள்ளாதே; மன்னித்து விடு”.

இன்னும் கூறினார்கள் :

“வெட்கம், அடக்கம், வாசனைப் பொருள் உபயோகித்தல் முதலியவை நபிமார்களின் குணங்களிற் பட்டவை.”

மேலும் கூறினார்கள் :

“பக்திமானான நோன்பாளியின் பெருமையை, பொறுக்கும் மனப்பான்மையுள்ளவன் பெற்று விடுகிறான்.”

நபிகள் நாதர் (ஸல்) அவர்களிடம் ஒருவர் முறையிட்டார்:

“நபியவர்களே! எனக்குச் சில உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களை ஆதரிக்கிறேன். என்னை அவர்கள் வெறுத்து ஒதுக்குகிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு நன்மை செய்கிறேன்; அவர்கள் எனக்குத் தீங்கு விளைவிக்கிறார்கள். என் மீது வீண் பழியைப் போடுகிறார்கள்; நான் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்....”

நபி (ஸல்) அவர்கள் விடையிறுத்தார்கள் :

“நீர் சொல்வது உண்மையாயிருந்தால், நீர் எதற்கும் கலங்க வேண்டியதில்லை. எது குறித்தும் வருந்த வேண்டியதில்லை. இறைவன் எப்போதும் உமக்குத் துணையாக இருப்பான்...”

மேலும் கூறினார்கள் :

“ஒரு காலம் வரும். அப்போது நான் உங்கள் மத்தியில் இருக்க மாட்டேன். அந்தக் காலத்தில் எனக்கு வேலை இருக்காது. அப்போதைய மக்கள் அறிஞர்களைப் பின் பற்றி நடக்க மாட்டார்கள். கோபத்தை அடக்கும் தயாளர்களுக்கு மரியாதை செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் அரபி மொழியில் தான் உரையாடுவார்கள். எனினும் அவர்களது உள்ளங்களில் குர்ஆனின் ஒளியிருக்காது. இருளுக்கிடையில் அகப்பட்டு மின்னலில் ஒளியை எதிர்பார்க்கும் வழிப்போக்கர்களைப் போல் அவர்கள் வாழ்வார்கள்....”

மீண்டும் கூறினார்கள் :

“கீழ்க்காணும் மூன்று குணங்களில் ஏதேனும் ஒன்று ஒருவனிடம் இல்லையாயின் அவன் கிரியாமசைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டா. தீமையிலிருந்து அவனைத் தடுக்கும் இறையச்சம்! பாமரர்களை மன்னிக்கும் மனப்பான்மை; மக்களுக்கு மத்தியில் வாழ்வதற்கு வேண்டிய சீர்குணம்”.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மறுமை வாழ்க்கை குறித்து விவரிக்கிறார்கள்:

“மறுமையில் இறைவன் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டுவான். உலகில் பிறந்த அனைவரும் ஒன்று கூடுவார்கள். நபிமார்கள், தியாகிகள், அறிஞர்கள், துறவிகள் எல்லோரும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருப்பார்கள். அரசியல்

துரோகிகள், நபிகளை எதிர்த்துப் போராடிய கயவர்கள், உண்மையை நசுக்க முயன்ற நயவஞ்சகர்கள் எல்லோரும் இருப்பார்கள். அந்தத் திரளில் நானுமிருப்பேன். நீங்களுமிருப்பீர்கள்.

“சிறப்புடைய மக்கள் எங்கே?” என்று ஒரு குரல் கேட்கும்.

திரளுக்கு மத்தியிலிருந்து சிலர் எழுவார்கள். இறைவனைப் பணிந்து வணங்கி “இதோ இருக்கிறோம்!” என்பார்கள். இறைவன் அவர்களுக்கு அனுமதியளிப்பான். அவர்கள் சுவனத்தை நோக்கி விரைவார்கள்.

சில அமரர்கள் குறுக்கிடுவார்கள்.

“நீங்கள் யார்? இவ்வளவு விரைவாக எங்கு போகிறீர்கள்?”

“நாங்கள் சிறப்புடையவர்கள்; சுவனத்திற்குச் செல்கிறோம்” என்று விடை வரும்.

“இத்தனை சிறப்புக்கும் காரணம் என்ன? நீங்கள் உலகில் எப்படி நடந்து வந்தீர்கள்? உங்கள் நன்மைகள் யாவை?”

அவர்கள் விடையிறுப்பார்கள்:

“உலகில் நாங்கள் பொறுமையோடு வாழ்ந்தோம். எங்களுக்கு யாரேனும் தீங்கு விளைவித்தால் அதை நாங்கள் பொருட்படுத்த மாட்டோம். மன்னித்து விடுவோம்....”

“அப்படியா? உங்களுக்குரியதை அடையுங்கள்; சுவனத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று அமரர்கள் கூறுவார்கள்.

திரு நபி (ஸல்) அவர்களின் இந்த விளக்கத்தை நன்கு கவனி. அதில் பதிந்துள்ள நுண்ணிய கருத்தை உற்றுப் பார்க்க.

உமர் (ரலி) அவர்கள் நவின்றுள்ளார்கள்:

“கல்வியைத் தேடியடையுங்கள்; கல்விக்குரிய அமைதியையும், பொறுமைக் குணத்தையும் உண்டாக்கிக் கொள்ளுங்கள்”.

அலி (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள்:

“நன்மை புரிவது, உன் செல்வத்தையோ உன் மக்களையோ பெருகச் செய்வதற்கல்ல. உன் ஞானத்தையும், பொறுமைக் குணத்தையும் அதிகப்படுத்துவதற்காகவே! நீ நன்மையைச் செய்தால் அது குறித்து இறைவனைப் புகழ்ந்து வழிபடு; தின்மையைச் செய்தால் இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கோரு”.

“கல்வியைத் தேடியடையுங்கள். அதற்குரிய கம்பீரத்தையும் பொறுமையையும் உண்டாக்கிக் கொள்ளுங்கள்”

என்று ஹஸன் (ரலி) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்; உபதேசம் புரிந்திருக்கிறார்கள்.

“ஒரு மனிதன் தன் கோபத்தை அடக்கியாளும் போது தான் தன் அறிவின் பயனைப் பெறுகிறான்”

என்று முஆவியா (ரலி) கூறியுள்ளார்கள்.

ஒரு சமயம் முஆவியா (ரலி)வுக்கும் அம்ர்பின் அஹ்ஷம் (ரலி) என்ற அறிஞருக்குமிடையில் உரையாடல் நடந்தது.

“சிறந்த வீரன் யார்?”

என்று முஆவியா கேட்டார்கள்.

“தன் கோபத்தைப் பொறுத்து அறியாமையை அகற்றியவன்”.

“சிறந்த தயாளன் யார்?”

“மார்க்கத்தின் சட்டத்திற்காகத் தன் வாழ்வைச் செலவிட்டவன்”

என்று அம்ர் பதிலிறுத்தார்.

ஓர் அறிஞர் கூறினார்:

“பசராவைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லிமை நான் கண்ட படி திட்டினேன், ஒரு சமயம். அவர் ஒன்றும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் மலர்ந்த புன்னகை மறையவில்லை. என் மீது அவருக்குக் கட்டாயம் கோபம் ஏற்பட்டிருக்கும். இதில் சந்தேகமே இல்லை. எனினும் அதை அடக்கிக் கொண்டார் அவர். அவருடைய பண்பு என்னை ஆட்கொண்டது; வெகு நாட்கள் வரை அவருக்கு நான் ஊழியம் செய்து வந்தேன்...”

இன்னும் ஓர் உரையாடல்:

“இராபா ! நீர் எப்படி நடந்து வருகிறீர்?”

உம் சமூகத்தவருக்கு எப்படித் தீர்ப்பளிக்கிறீர்...?”

என்று முஆவியா (ரலி) கேட்டார்கள்.

இராபா (ரலி) பதிலுரைத்தார்:

“முஸ்லிம்களின் தலைவரே! மடையர்களின், பாமரர்களின் குற்றங்களை மன்னிக்கிறேன்; அவர்கள் மீது எனக்கேற்படும் கோபத்தை அடக்கியாள்கிறேன். இரப்போருக்கு ‘இல்லை’ என்று சொல்லாமல் கொடுக்கிறேன். அவர்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முனைகிறேன். என்னுடைய இந்தச் செயல்களைச் செய்பவன் என்னைப் போன்றவன். இவற்றை விட அதிகமாக நன்மை செய்பவன் என்னைவிடச் சிறந்தவன். இவற்றைவிடக் குறைவாக நன்மை செய்பவன் என்னை விடத் தாழ்ந்தவன்.”

இப்பனு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களை ஒருவர் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டினார். அவர்கள் கடைசி வரை ஒன்றும் பேசவில்லை. பின்னர்,

“இக்ரிமா, ஒரு மனிதனின் ஆசையை நான் ஏன் கெடுக்க வேண்டும்? எனக்கு அதில் என்ன உரிமை உண்டு...? உம் ஆசை தீர்ந்து விட்டதல்லவா..?” என்றார்கள்.

இக்ரிமா தலை குனிந்தார். அவர் முகம் வெளிறியது.

உமர்பின் அப்துல் அஜீஜ் அவர்களின் காலத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

“நீர் கொடிய பாவி என்று இறைவனிடம் நான் சாட்சியங்கூறுவேன்” என்றார் ஒருவர்.

“தாராளமாக! எனக்கு ஆட்சேபனை கிடையாது. ஏனெனில் உன் சாட்சியம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது என்று எனக்குத் தெரியும்!” என்று உமர் அவர்கள் கூறிவிட்டார்கள்.

அலி (ரலி) அவர்கள் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரஜைகளில் ஒருவர் அவர்களை நிந்தித்தார்.

அலி (ரலி) அவர்கள் பதில் கூறவில்லை; மௌனம் சாதித்தார்கள். பிறகு, “இவருக்கு ஆயிரம் தங்கக் காசுகள் கொடுத்தனுப்புங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார்கள்.

அஹ்நப்பின் ஹைல் (ரலி) கூறினார்கள்:

“நான் பொறுமைக் குணம் பெற்றவனல்ல.

அந்தக் குணத்தை அடைய முனைபவன்”

வஹப்பின் முனப்பிஹ் (ரலி) கூறினார்கள்:

“அன்பு செலுத்துபவன் அருள் பாலிக்கப்படுவான். வாய் மூடியவன் வருந்த மாட்டான். மடையன் போல்

நடிப்பவன் வெற்றியடைவான். தீமையில் தீவிரமாயி
ருப்பவன் நிந்திக்கப்படுவான். தீமையை வெறுக்காதவன்
தவறு செய்வான். தீமையை வெறுப்பவன் அதிலிருந்து
காப்பாற்றப்படுவான். இறைவனின் தீர்ப்பைப் பின்பற்று
பவன் வெற்றி காண்பான். இறைவனுக்கு அஞ்சுபவன் தவறி
நடக்க மாட்டான்..."

மாலிக் பின் தீனார் (ரலி) அவர்களை ஒருவர் கேட்டார்:

"என்னைப் பற்றி நீர் ஏதோ இழிவாகப் பேசினீராமே!"

"இது உண்மையானால் என் நன்மை யாவற்றையும்
இறைவன் உனக்களித்து விட்டும்!" -பதில் வந்தது.

சில அறிஞர்கள் கூறினார்கள் :

"பொறுமைக் குணம் அறிவை விடச் சிறந்தது.
ஏனெனில் இறைவனுக்குப் 'பொறுமையாளன்' என்று ஒரு
பெயருண்டு".

ஒரு சமயம் நபி ஈஸா (அலை) அவர்கள் யூதர்களுக்கு
மத்தியில் நடந்து சென்றார்கள். யூதர்கள் நிந்தித்தார்கள்.
நபியவர்கள், அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்கள்; நல்
வழியைப் போதித்தார்கள்.

எதிரில் வந்தார் ஒருவர். நபியவர்களின் விசித்திரமான
செயலைப் பார்த்தார். நிந்திப்பவர்களுக்கு யாரேனும்
உபதேசம் செய்வார்களா?

"நபியவர்களே! இதென்ன விந்தை! அவர்கள்
உங்களை நிந்திக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களுக்கு உபதேசம்
செய்கிறீர்களே...!"

கூடச் கூடப் பதில் வந்தது.

"இதிலென்ன விந்தை! பாணையிலுள்ளது தான்
அகப்பையில் வரும் என்று ஒரு முதுமொழி உண்டு. நீங்கள்

அதனைக் கேட்டிருப்பீர்கள். அதன்படி ஒவ்வொரு மனிதனும்
தன்னிடமுள்ளதைத் தானே செலவிட முடியும்? அவர்கள்
தங்களிடமுள்ளதை எனக்களித்தார்கள். நான் என்னிடம்
உள்ளதை அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன்."

இத்தனை ஆதாரங்கள் உனக்குப் போதுமானவை என்று
எண்ணுகிறேன். இவற்றிலிருந்து உண்மையை -நல்வழியை
அறிந்து கொள்வது சிரமமல்ல. கடைசியாக, அறிஞர்களுக்கு
கிடையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.
அதையும் கவனத்தில் பதித்துக் கொள்.

அறிஞர் ஒருவரை அவர் நண்பர் ஒருவர் காணச்
சென்றார்; கண்டார். இருவரும் வீட்டில் உட்கார்ந்து
வெகுநேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாப்பாட்டு நேரம் வந்தது; உணவருந்திச் செல்லுமாறு
அறிஞர் வேண்டிக் கொண்டார், நண்பரும் ஏற்றுக்
கொண்டார்.

இருவரும் உணவருந்த உட்கார்ந்தார்கள்.

அப்போது ஏதோ வேலையாக அந்தப் பக்கம் வந்தாள்
அறிஞரின் மனைவி. நண்பர் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.
முகத்தைச் சுளித்தார். குரூபியான அவளைப் பார்த்ததும்
அவருக்கு வாந்தி வந்து விட்டது.

அறிஞரை எரித்து விடுபவர் போல் நோக்கினார்.
மறுவினாடி கையை உதறிக் கொண்டு வாயிலை நோக்கி
நடந்தார்.

அறிஞருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சாப்பிடும் போது
அவர் மனைவி அங்கு வந்ததால் தான் நண்பர் கோபமடைந்து
விட்டார் என்று உணரச் சற்று நேரம் பிடித்தது. நண்பரைத்
தொடர்ந்து அவரும் ஓடினார். 'போனால் போகட்டும்!' என்று
இருந்து விட முடியுமா என்ன? அது அழகல்லவே அவருக்கு!

நண்பரின் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு சமாதானம் கூறினார் : பயனில்லை. கடைசியாக அறிஞர் கூறினார்:

“நண்பரே! இந்த அற்ப விஷயத்திற்கு இப்படிக்கோபப்படலாமா? அன்று ஒரு நாள் உமது வீட்டில் நானும் நீரும் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த நேரத்தை எண்ணிப் பாரும். அப்போது, குப்பையைக் கிளறிக் கொண்டிருந்த கோழியொன்று உணவில் விழுந்து அதை வீணாக்கியதை நீர் மறந்து விட்டீரா? அதற்கு நான் கோபப்பட்டேனா? இல்லையே....!

நண்பர் சற்று சிந்தித்தார். பின்னர் சமாதானமடைந்தார், இருவரும் உணவருந்தினார்கள்.

சரி, இப்போது அடுத்த அத்தியாயத்திற்கு வருவோம்.

8. உரிமையின் அளவு

உலகில் எத்தனையோ விதமான அநியாயங்கள் நடைபெறுகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தண்டனையுண்டு. எனினும் ஓர் அநியாயத்திற்கு அதே அநியாயத்தைத் தண்டனையாக அளிப்பது அவ்வளவு உசிதமல்ல. நாய் உன் காலைக் கடித்தால் அதற்குத் தண்டனையாக நாயின் காலை நீ கடிக்கலாமா?

உன்னைப் பற்றி ஒருவன் அவதூறு பேசியிருந்தால் அதற்குத் தண்டனையுண்டு. ஆனால் அதற்காக அவனைப் பற்றி நீ அவதூறு பேசுவது நியாயமல்ல. ஒருவன் உன்னைத் திட்டியிருக்கலாம். அதற்காக நீ அவனைத் திட்டலாகாது. ஒருவன் உன் பொருளைத் திருடியிருக்கலாம். அதற்காக நீ அவன் பொருளைத் திருடலாகாது...இப்படியே ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துக் கொள்.

எந்தக் குற்றத்திற்கு எந்த முறையில் தண்டனை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் திருமறை விளக்கி விட்டது. அவற்றைப் பற்றி சட்ட நூல்களில் நான் விரிவாகக் கூறியிருக்கிறேன். தேவையானால் அவற்றை வாசித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்.

ஆக, ஏதேனும் ஒரு செயலால் நீ வஞ்சிக்கப்பட்டால், அதே செயலால் அதற்குப் பரிகாரம் தேடக் கூடாது. ஏனெனில் நபி (ஸல்) அவர்கள்,

“உன் குணங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு ஒருவன் உன் மனதைப் புண்படுத்தினால், அவனது குணங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு நீ அவன் மனதைப் புண்படுத்தாதே!” என்று கூறியுள்ளார்கள்.

ஒரு சமயம் அண்ணல் நபியவர்கள், அபூபகர் (ரலி) முதலியோருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது அங்கு வந்த ஒருவன் அபூபகர் (ரலி) அவர்களைக் கண்டபடி திட்டினான்; நினைத்தபடி எல்லாம் நிந்தித்தான்.

அபூபகர் (ரலி) அவர்கள் மௌனம் சாதித்தார்கள். ஒன்றும் பேசவில்லை.

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு அபூபகர் (ரலி) அவர்கள் எதிர்த்துப் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

அவ்வளவு தான்! நபி (ஸல்) அவர்கள் எழுந்து விட்டார்கள்.

“நபியவர்களே! இதென்ன என்னை அவர் நிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது பேசாமல் அமர்ந்திருந்தீர்கள். நான் பேச ஆரம்பித்ததும் எழுந்து விட்டீர்களே. இதற்குக் காரணம் என்ன?”

என்று அபூபகர்(ரலி) கேட்டார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் விடையிறுத்தார்கள் :

“அபூபகர்! நீர் வாய் மூடி மௌனமாயிருந்த போது உமக்கருகில் அமர்ந்திருந்தார் அமரர். அவருடைய போதனைக்கிணங்க நீர் மௌனம் வாயிலாக பதிலிறுத்துக் கொண்டிருந்தீர். நானும் நிம்மதியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் உம்மை நிந்தித்த இந்த மனிதரை நீர் எதிர்த்துப் பேச ஆரம்பித்தவுடன் அமரர் எழுந்து போய்விட்டார். அந்த இடத்தில் ஆனந்தமாக அமர்ந்து கொண்டு விட்டான் ஷைத்தான்; ஷைத்தான் இருக்கும் இடத்தில் எனக்கு என்ன வேலை?”

ஒரு செயலுக்கு அதே செயலால் தண்டனை அளிப்பது ஆகும் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்; ஆனால் ஒரே ஒரு நிபந்தனை: அந்தத் தண்டனையில் பொய் கலக்கக்

கூடாது. அதாவது ஒருவன் உன் செயலைக் குறிப்பிட்டு உன்னை நிந்தித்தால், அதற்குத் தண்டனையாக அவன் செயலைக் குறிப்பிட்டு நீ நிந்திக்கலாம். ஆனால் அவன் செயலில் இல்லாததை- அவன் செய்யாததைக் கூறி நிந்திக்கக் கூடாது. இது தான் மேற்குறிப்பிட்ட சிலரது கருத்து.

“அப்படியானால் ஒரு செயலுக்குரிய தண்டனையை அதே செயலால் நிறைவேற்றக் கூடாது என்ற நபி (ஸல்) அவர்களின் கருத்துக்குப் பொருள் என்ன?”

என்று நீ கேட்கலாம். நியாயமுண்டு. நானும் மறுக்கவில்லை.

எனினும் நபி (ஸல்) அவர்களின் இக்கருத்து கட்டாயச் சட்டத்தில் சேராது. பின்பற்றினால் நன்மை; பின்பற்றா விட்டால் நன்மையுமில்லை; தின்மையுமில்லை. அவ்வளவு தான்.

உன்னை ஒருவன் முட்டாள் என்று கூறியிருக்கலாம், அதற்குத் தண்டனையாக நீயும் அவனை முட்டாள் என்று கூறுவதில்லை. ஏனெனில்,

“உலகிலுள்ள அனைவரும் இறைவனின் விஷயத்தில் முட்டாள்கள் தான். எனினும் சிலர் அறியாமையில் உயர்ந்தவர்கள்; வேறு சிலர் அறியாமையில் தாழ்ந்தவர்கள்” என்று மதர்ப் என்னும் அறிஞர் கூறுகிறார்.

எனினும் புறம் பேசுவது, கோள் சொல்வது, பொய் யுரைப்பது, பெற்றோரை வதைப்பது முதலியவை ஹராமான (கூடாத)வை என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

காலிப்பின் வலீத் (ரலி) அவர்களுக்கும் சஃத் (ரலி) அவர்களுக்கும்மிடையில் ஏதோ மனத்தாங்கல்.

சஃதிடம் யாரோ ஒருவர் காலிதைப் பற்றி இழித்து ரைத்தார்.

பளிச்சென்று விடையறைந்தார்கள் சஃது:

“இதை ஏன் என்னிடம் கூறுகிறீர்? எங்களுக்கிடை யிலுள்ள மனத்தாங்கல் எங்கள் உள்ளங்களிலேயே மடிந்து போக வேண்டியது தான். இதற்கும் மார்க்கத்திற்குமிடையில் எவ்விதச் சம்பந்தமும் கிடையாது. மார்க்கத்தைப் பின்பற்றும் நமக்குப் பிறருடைய இழிசெயல் குறித்து அக்கறை ஏன்? நீர் ஏன் அதிலெல்லாம் கவனம் செலுத்துகிறீர்? போதாதற்கு என்னிடமும் வேறு ஏன் கூறுகிறீர்?”

இதில் அடங்கியுள்ள ஆழ்ந்த கருத்தைப் பார். எத்தனை அழகான விடை! இதே முறையை நாமும் பின்பற்றினால் எவ்வளவு நன்மையுண்டாகும்!

என்னும் வஞ்சிக்கப் பட்டவனின் மனம் அவ்வளவு சீக்கிரம் அமைதியடைந்து விடாது. எதிரியை நிந்திக்காமல் விட்டு விட எந்த மனமும் விரும்பாது. இது இயற்கை. இதற்கு மார்க்கத்தில் உரிமையுண்டு, என்றாலும் இந்த உரிமையை விட்டுக் கொடுப்பதே நல்லது; சிறந்தது. ஏனெனில் வஞ்சித்தவனை நீ தண்டிக்கும் போது, அவன் வஞ்சித்த குற்றத்தைவிடப் பெரிய குற்றத்தால் அவனை நீ தண்டிக்க நேர்ந்து விடும். மனித மனப்பான்மை அப்படி அமைந்திருக்கிறது. வஞ்சம் தீர்க்கும் போது உரிமையின் அளவோடு நிறுத்திக் கொள்வது மிகவும் சிரமான காரியம்.

எனவே, நான் சொல்வதைக் கேள்; கவனித்துக் கேள். உன்னை யாரேனும் நிந்தித்திருக்கலாம். அதற்கு நீ விடை கூறாதே! ஏனெனில் அவசியமான முறையில் - வரம்பு மீறினால் பதில் கூறுவதை விட, பதில் கூறாமலிருந்து விடுவதே இலகுவான காரியம்.

மக்களில் எத்தனையோ வகையினர் இருக்கிறார்கள். சிலருக்குத் தங்கள் கோபத்தை அடக்கும் ஆற்றலே

இருக்காது. இன்னும் சிலர் சற்று நேரம் வரை பொறுக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருப்பார்கள். இவர்களால் சற்று நேரத்திற்கு மேல் பொறுக்க முடியாது.

ஆக, மனிதனுக்குக் கோபம் வேண்டியது தான். கோபத்தால் உந்தப்பட்டு மதியிழப்பதோ, கோபமே உண்டாகாமல் மரக்கட்டையைப் போல் உணர்ச்சியற்றிருப்பதோ விரும்பத் தக்கதல்ல.

இதற்குச் சில ஆதாரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இவ்வத்தியாயத்தை முடித்துக் கொள்வோம்.

இமாம் ஷாபியீ (ரஹ்) அவர்கள் கூறினார்கள் :

“கோபம் உண்டாவதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டும் ஒருவனுக்குக் கோபம் உண்டாகாவிட்டால் அவன் ஒரு கழுதை. மன்னிக்கும் படி வேண்டப்பட்டும் ஒருவன் மன்னிக்கவில்லையாயின் அவன் ஷைத்தான்.”

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

“மானிடர்கள் பல்வேறு சபாவத்தினராகப் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். சிலருக்கு வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு கோபம் வந்து விரைவாக நீங்கி விடும். இவர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள். இன்னும் சிலருக்கு விரைவாகக் கோபம் வந்து விரைவாகவே நீங்கி போய்விடும். வேறு சிலருக்கு விரைவாக வந்து தாமதமாக நீங்கும். இவர்கள் மிகவும் கெட்டவர்கள். மற்றும் சிலருக்கு தாமதமாக வந்து தாமதமாக நீங்கும். மனிதர்களே இந்த நான்கு வகைகளில் கட்டுப் பட்டு விடுகிறார்கள்”.

உமர் (ரலி) அவர்களின் ஆட்சிக் காலம். உமர் அவர்கள் குடிசாரன் ஒருவனைக் கண்டார்கள். குடி மயக்கத்தோடு சென்று கொண்டிருந்த அவனைப் பிடித்துத் தண்டனையளிக்க முற்பட்டார்கள்.

குடிகாரன் கண்டபடி நிந்தித்தான். 'அமீர்' அவர்களை.

அவ்வளவு தான்! அவனை விட்டு விட்டார்கள், உமர் (ரலி) அவர்கள்.

“முஸ்லிம்களின் தலைவரே! அவனை ஏன் விட்டு விட்டீர்கள்? உங்களைக் கண்டபடியெல்லாம் நிந்தித்து விட்டானே அவன்!”

என்று ஒருவர் கேட்டார்.

“ஆம். அதனால் தான் அவனை விட்டேன். அவன் நிந்தித்தது எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அவனை நான் தண்டித்திருந்தால், அது என் சினத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கும்; இறைவனுக்காக இருக்காது. சுயநலத்திற்காக - சுயவஞ்சத்தைத் தீர்ப்பதற்காக எந்த முஸ்லிமையும் நான் தண்டிக்க விரும்பவில்லை...”

இது தான் உமர் (ரலி) அவர்களின் விடை. எத்துணை அர்த்தச் செறிவான விடை!

உமர் பின் அப்துல் அஜீஜ் அவர்கள் ஒருவனைப் பார்த்துக் கூறினார்கள் :

“என்னைக் கோபப்படுத்தி விட்டாய்; தப்பித்தாய். இல்லையேல் உன்னைத் தண்டித்திருப்பேன்!”

இத்தனை ஆதாரங்கள் போதுமானவை- நீ சிந்தித்துப் புரிந்து கொள்வனாயிருந்தால்!

9. விளைவு என்ன?

உனக்கு உன் விரோதியின் மீது ஏற்பட்ட கோபத்தை அடக்கியாண்டு விட்டாய் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அப்போதேனும் அதன் அபாயம் உன்னை விட்டு விடும் என்று எண்ணுகிறாயா? அது தான் கிடையாது. வெளியிலே வெடிக்கவிருந்த அந்த எரிமலை உன் உள்ளத்திலேயே வெடித்துப் பல விபரீதங்களை உண்டாக்கி விடும். அந்த விபரீதங்களில் ஒன்று தான் வெறுப்பு, வெறுப்பு என்பது கோபத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் கனி.

உன் விரோதியின் மீது உனக்கு வெறுப்பு உண்டாக்கும் போது எட்டுக் காரியங்கள் தாமாகவே உண்டாகி விடும்:

1. எதிரியின் செல்வாக்கு நீங்கிப் போவதையும் அவன் பெருமை குலைந்து போவதையும் நீ எதிர்பார்ப்பாய்.

2. எதிரிக்கு ஏற்படும் இன்னலைக் கண்டு, அவன் துன்பத்தைப் பார்த்து மகிழ்வாய்.

3. உன் அன்பையும் தொடர்பையும் விரும்பி அவனாகவே எதிரில் வந்தாலும் நீ திரும்பிப் பார்க்காமல் நடப்பாய்.

4. அவனைப் பற்றிக் கேவலமாக எண்ணுவாய்.

5. தவறான முறையில் அவனைப் பற்றி அவதூறு பேசுவாய்.

6. அவன் சம்பந்தமாகப் பேசிக் கிண்டல் செய்வாய், கேலிக்குரிய பொருளாக அவனை ஆக்கிக் கொள்வாய்.

7. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவனைத் துன்புறுத்தத் தயங்கமாட்டாய்.

8. அவனுக்கு உன்னிடமிருந்து சேர வேண்டிய உரிமைகளை ரத்து செய்து விடுவாய்.

இவை மன வெறுப்பினால் விளைபவை. இவை யாவும் 'ஹராமான' வை என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இத்தகைய குணங்கள் உன் உள்ளத்தில் இடம் பெற, இடம் பெற உன் மத நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே வரும்; கவனமாக இருந்து கொள். நிதானத்தை இழந்து விடாதே!

இதுவரை ஒவ்வொரு பகுதியாய் ஆராய்ந்து வந்தோம். சினத்தைப் பற்றிப் போதிய அளவு நீ உணர்ந்திருப்பாய் என்று எண்ணுகிறேன். எனவே அதைப் பற்றி மீண்டும் விவரிப்பதை நான் விரும்பவில்லை; நீயும் விரும்பமாட்டாய். இப்போது பிறருடைய குற்றத்தை மன்னிக்கும் மனப்பான்மையைப் பார்ப்போம். மன்னிக்கும் குணம் குறித்துத் திருமறையின் தீர்ப்பென்ன, நபிமணியின் கருத்தென்ன, பெரியோரின் பதிலென்ன என்று ஆராய்வோம்.

10. மன்னிக்கும் மனப்பான்மையின் சிறப்பு

அறிந்து கொள். மன்னிப்பு என்றால் என்ன? மன்னிக்கும் மனப்பான்மை என்றால் என்ன? உனக்குரிய ஓர் உரிமையை விட்டுக் கொடுப்பதைத்தான் 'மன்னிப்பு' என்று குறிப்பிடுகிறோம். இதற்கு வேண்டிய மனோ நிலையைத் தான் 'மன்னிக்கும் மனப்பான்மை' என்று கூறுகிறோம்.

ஒருவன் உனக்குத் தீங்கு விளைவித்திருக்கலாம். அதற்குரிய தண்டனையை அவனுக்கு நீ அளிக்கலாம். இது உன் ஏக போக உரிமை. இந்த உரிமையை விட்டுக் கொடுத்து உன் எதிரியைத் தண்டனையிலிருந்து விடுவிப்பது மன்னிப்பாகும். இந்த மனோ நிலைக்குத் தான் 'மன்னிக்கும் மனப்பான்மை' என்று பெயரிடுகிறோம். இந்த மனப்பான்மை முன்னர் குறிப்பிட்ட பொறுமைக் குணம், கோபத்தைப் பொறுப்பது ஆகிய இரண்டிற்கும் மாற்றமானதாகும்.

(பொறுமைக் குணம், கோபத்தைப் பொறுப்பது ஆகிய இரண்டிற்கும் நான் கூறிய விளக்கத்தை இதுவரை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய் என்று எண்ணுகிறேன். நினைவில்லா விட்டால் மறுபடியும் பார்த்து நினைவுபடுத்திக் கொள்.)

எனவே தான் இப்பகுதியை மட்டும் தனித்த முறையில் எழுதுகிறேன். நன்கு ஊன்றிக் கவனி.

"மன்னிக்கும் மனப்பான்மையைப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள். நன்மையானவற்றைச் செய்யுங்கள்; செய்யத் தூண்டுங்கள். மடையர்களைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள்" என்று வல்ல நாயன் அருள்கிறான்.

இன்னும் கூறுகிறான்;

“உங்கள் மன்னிப்பு, இறையச்சத்திற்கு அண்மை யிலிருக்கிறது.”

திரு நபி (ஸல்) அவர்கள் அருளினார்கள் :

“இறைவன் மீது ஆணையாய்ச் சொல்கிறேன் தர்மத்தால் செல்வம் குறையாது; எனவே தர்மம் செய்யுங்கள். தனக்கிழைக்கப்பட்ட தீங்கை ஒருவன் இறைவனுக்காக மன்னித்தால், அவனது கண்ணியத்தை இறைவன் அதிகப்படுத்துவான். என்று ஒருவன் பிறரிடம் கைநீட்டி யாசகம் புரிகிறானோ, அன்றே அவன் வறுமையின் எல்லையில் பிரவேசித்து விட்டான்.”

மேலும் கூறினார்கள் :

“பணிந்து செல்வதால் மனிதனின் சிறப்பு உயர்கிறது. எனவே நீங்கள் பணிந்து செல்லுங்கள்; உங்கள் சிறப்பை இறைவன் உயர்த்துவான். மன்னிப்பால் மனிதனின் பெருமை பெருகுகிறது. எனவே பிறரை மன்னியுங்கள்; உங்கள் பெருமையை இறைவன் பெருகச் செய்வான். தான தருமத்தால் செல்வம் பொங்குகிறது. எனவே தான தருமம் செய்யுங்கள்; இறைவன் உங்கள் செல்வத்தைப் பொங்கச் செய்வான். உங்கள் மீது அன்பைப்பொழிவான்.”

அன்னை ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் கூறினார்கள் :

“நபி (ஸல்) அவர்கள் தமக்கு இழைக்கப்பட்ட தீங்குக்குத் தண்டனையளித்து நான் பார்த்ததில்லை. ஆனால் இறைவனின் கட்டளைக்கு, அவன் சட்டத்திற்குப் பங்கமேற்படும் பொழுது அவர்கள் சுமாயிருக்க மாட்டார்கள்; பொங்கியெழுவார்கள். இரண்டு காரியங்களில் ஏதேனு மொன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டால் அவற்றில் எளிதானதைத்தான் - அது குற்றமற்றதாக இருந்தால் - தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.”

நபி முஸா (அலை) அவர்கள் இறைவனிடம் கேட்டார்கள்:

“இறைவனே! உன் அடியார்களில் சிறந்தவர் யார்?”
இறைவன் விடையளித்தான் :

“தன் கோபத்தைச் செலுத்தப் போதிய ஆற்றல் இருந்தும் எதிரியை மன்னிப்பவன்.”

ஒரு சமயம் திரு நபி (ஸல்) அவர்களிடம் ஒருவர் வந்தார். தாம் தீங்கிழைக்கப்பட்டு விட்டதாகவும், அதற்குச் சரியான தண்டனை எதிரிக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்றும் முறையிட்டார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் அவரை உட்காரச் சொன்னார்கள். அவர் நபி (ஸல்) அவர்களின் அருகில் அமர்ந்தார்.

“உம் விரோதிக்குத் தண்டனையளிப்பது உமது உரிமைதான், நான் மறுக்கவில்லை. எனினும் மறுமையில் தீங்கிழைக்கப்பட்டவர்களே வெற்றி வீரர்கள் என்பதை உமக்கு நினைவுறுத்த விரும்புகிறேன்.” - நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

அண்ணலவர்களின் வார்த்தை வந்தவரின் உள்ளத்தில் பதிந்தது. அவர் தன் தீர்மானத்தை மாற்றிக் கொண்டு தன் இல்லம் சென்றார்.

“தீங்கிழைக்கப்பட்டவனின் முடிவு - உளம் நொந்து அவன் செய்யும் முறையீடு உடனே ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.”

என்று அருமை நபி (ஸல்) அவர்கள் நவின்னுள்ளார்கள்.

கஹூல் பின் அமர் (ரலி) அவர்கள், பல்லாண்டு களுக்கு முன்னர் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதை ஆதாரமாக இங்கு நான் குறிப்பிடுகிறேன். அதை நீயும் படித்துப்பார்.

“அது ஹிஜ்ரி பதின்மூன்றாம் ஆண்டு, நாலாபுறமும் இஸ்லாத்தின் பிறைக்கொடி பறக்க ஆரம்பித்தது. மக்காவிலிருந்து கொண்டு புரட்சி செய்த தலைவர்களெல்லாம் சரணடைந்து விட்டார்கள். திரு நபியவர்கள் மதீனாவிலிருந்து மக்காவிற்கு வெற்றிக் கொடியுடன் வந்தார்கள். நாற்புறமும் மக்கள் திரண்டு நிற்க, நபி (ஸல்) அவர்கள் கஃபாவை அணுகினார்கள். அதன் கம்பீரத் தோற்றத்தைப் பார்த்து வல்லவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

வணக்கத்திற்குரியவன் இறைவன் ஒருவனே. அவன் கூறியதை அப்படியே நிறைவேற்றிவிட்டான். இஸ்லாத்தின் கொடியைத் தன் விருப்பப்படி - தன் கூற்றின்படி உயர்த்தி விட்டான். அவன் தனியோன், துணையற்றவன். என்றாலும் அவன் எத்தனை கோர யுத்தங்களைச் சமாளித்து விட்டான்! அவன் ஆற்றலை நம்மால் எப்படிப் புகழமுடியும்?” என்றார்கள்.

பின்னர் அண்ணலவர்கள் சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தார்கள். அவர்களின் வதனம் அப்போது வெண்ணிலாவைப் போன்று ஒளிவிட்டது.

மறுபடியும் கூறினார்கள் :

‘முஸ்லீம் பெருமக்களே!’ இது வெற்றித் திருநாள். இந்த நன்னாளை நாம் எத்தனையோ ஆண்டுகளாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தோம். இப்போது அது நம் எதிரில் வந்துவிட்டது. இது இறைவனின் பூமி. இதோ இந்தத் தேவலாயம் இறைவனின் இல்லம். இந்த எல்லையில் நம்மை இருக்க விடாமல் சிலர் ஏன், பலர் தீங்கிழைத்தார்கள் நமக்கு. அவர்களை மன்னித்துவிட்டோம்! அவர்களின் சக்தி இன்று ஒடுங்கி விட்டது. இறைவனின் திட்டம் நிறைவேறிவிட்டது.

“அன்பர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் மார்க்கத்தின் தூண்கள். நீங்கள் உறுதியாயிருந்தால் தான் மார்க்கம்

உறுதியாயிருக்க முடியும். உங்களை நான் விண்மீன்களுக்கு ஒப்பிடுகிறேன். மக்கள் அந்தகாரத்தில் தடுமாறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு விண்மீன்களின் ஒளி தேவை. உங்களில் யாரேனும் ஒருவரைப் பின்பற்றியவன் நேரிய பாதையை அடைந்து விடுவான். நீங்கள் நேர்மையாக நடக்க வேண்டும். சினத்தை அடக்கியாளுங்கள். உங்கள் வீரத்தை அதில் காட்டுங்கள். தன் சினத்தை அடக்கியாண்டவனே உண்மையான வீரன் என்று முன்னர் கூறியதை மறந்திருக்க மாட்டீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். வானோடு வான் மோதப் போர்க்களத்தில் யுத்தம் செய்வதை விட, எண்ணத்தோடு எண்ணம் மோத, உள்ளம் என்னும் போர் முனையில் போராடி வெற்றியடையுங்கள். சினத்தை அடக்கிச் சிறப்படையுங்கள். எங்கே, சொல்லுங்கள்; நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்..?”

நாங்கள் அவர்கள் கூறியதைச் சுருக்கிக் கூறினோம். “நபியவர்களே! நாங்கள் நன்மையைச் செய்வோம்; நன்மையை எண்ணுவோம்..” என்றோம்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் புன்முறுவல் பூத்தார்கள்,

“மக்களே! யூசுப் நபியவர்கள் தம் மக்களுக்குக் கூறியது போல் நானும் உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். வருந்தாதீர்கள். இறைவன் உங்கள் குற்றங்களை மன்னிப்பான்.”

நாங்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தோம்.

இப்போது மார்க்க மேதைகள், அறிஞர்கள், மெய்ஞ்ஞானிகள் முதலியோரின் கருத்துக்களைப் பார்ப்போம். மன்னிக்கும் மனப்பான்மை குறித்து அவர்கள் எப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் என்று ஆராய்வோம்.

இப்றாஹீம் தைமீ (ரஹ்) கூறினார்கள் :

“எனக்கு யாரேனும் தீங்கிழைத்தால், அதற்காக நான் கோபப்பட மாட்டேன், வருத்தப்பட மாட்டேன். மன்னித்து விடுவேன். எதிரியின் மீது அன்பைப் பொழிவேன்”.

பெரியோர்கள் பிறருடைய குற்றங்களை மன்னித்து வந்தார்கள் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். அதோடு அவர்கள் நின்று விடவில்லை. பிறரையும் மன்னிக்கும் படித் தூண்டினார்கள்; அதன் சிறப்பை எடுத்துரைத்தார்கள்.

இதோ ஓர் உதாரணம்.

ஹலரத் உமர் பின் அப்துல் அஸ்ஸ அவர்களின் காலம்; ஆட்சியும் அவர்களுடையது தான்.

ஒரு முஸ்லிம் வந்து நின்றார். தனக்கு யாரோ ஒருவன் தீங்கிழைத்து விட்டதாகவும், அதற்குத் தக்க பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர் வேண்டிக் கொண்டார்.

உமர் அவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

“நீர் கேட்பது என்ன? உம் விரோதியின் மீது நீர் வஞ்சம் தீர்க்க விரும்புகிறீர். அவ்வளவு தானே? இது தானே உம் முறையீடு?”

“ஆம்! பழிக்குப் பழி நான் வாங்க வேண்டும். அது வரை என் மனம் நிம்மதியாகாது. எனக்கு இதில் போதிய உரிமையுண்டு!”

காரசாரமாகப் பதில் வந்தது.

உமர் அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

“நண்பரே, யோசித்துப் பாரும, நீர் இப்போது வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறீர். இந்த நிலையில் நீர் இறைவனுக்கு முன்னால் நிற்பது உமது எதிரியை வஞ்சம் தீர்த்த பிறகு இறைவனுக்கெதிரில் நிற்பதை விடச் சிறந்ததாகும்; உயர்ந்ததாகும். இப்போது நீர் விரும்பினால் உமது உரிமையை அடையலாம். அதை என்னால் கூடத் தடுக்க முடியாது. ஏன், இது போன்ற உரிமைகளைப் பலவந்தமாக வாங்கித் தருவதற்காகவே நான் இருக்கிறேன். எனினும் இதனால் உமக்கு என்ன லாபம்? கோபத்தை அடக்கியாண்டு

எதிரியை மன்னிக்கும் மனப்பான்மை எத்தனை சிறந்தது என்று உமக்குத் தெரியாதா என்ன? சிந்தித்துப் பாரும. உரிமையைப் பெற்று வஞ்சம் தீர்த்த நெஞ்சோடு இறைவனிடம் செல்வதை விட, ‘நான் எதிரியை மன்னித்தவன்’ என்று மார் தட்டிக் கூறியவாறு இறைவனிடம் செல்வது எவ்வளவு நல்லது! இது எவ்வளவு பெரிய பேறு! இது கிடைத்தற்கரிய பேறல்லவா!”

முறையிட்டவர் எப்படித் தீர்மானித்திருப்பார் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவர் நேரிய முறையில் - சிறந்த வகையில் நடக்கத் துணிந்திருப்பார் என்பதில் சந்தேக மில்லை.

ஹிஷாம் பின் அப்துல் மலிக், கிறிஸ்துவப் பாதிரி ஒருவரிடம் கேட்டார்:

“துல்கர்னைன் என்பவரைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூறுகிறீர்களா? அவர் ஒரு நபி என்பதற்கு உங்கள் மார்க்கத்தில் ஏதேனும் ஆதாரமுண்டா?”

“இல்லை; அவர் நபியல்ல. அவருக்கு அருளப்பட்ட செல்வங்களெல்லாம், அவரிடம் குடி கொண்டிருந்த நான்கு குணங்களால் தான் அருளப்பட்டன.

1. தன் கோபத்தைச் செலுத்துவதற்குப் போதிய ஆற்றல் இருந்தாலும் குற்றவாளியை மன்னிப்பார்.
2. வாக்குறுதியளித்தால் அவசியம் நிறைவேற்றுவார்.
3. பேசினால் உண்மையுரைப்பார்.
4. இன்றைய வேலையை நாளைக்கு என்று ஒத்திப் போட மாட்டார்.

ஏதோ ஒரு பொருளைப் பறிகொடுத்து விட்டார் ஓர் அறிஞர். அதை எவனோ ஒரு திருடன் திருடியிருந்தான். அறிஞர் இறைவனிடம் முறையிட்டார்:

“இறைவா! எவனோ ஒருவன் என் பொருளைத் திருடி விட்டான். அவன் தன் தேவையை முடித்துக் கொள்வதற்காகத் திருடியிருந்தால் அவனை மன்னித்து விடு. குற்றத்தை அலட்சியமாகக் கருதித் திருடியிருந்தால், இதை அவனது கடைசிக் குற்றமாக ஆக்கிவிடு”.

உனக்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். எந்தக் குற்றத்தை மன்னிப்பது என்று நீ கேட்கலாம்.

குற்றம் பலவகைப்படும். சிறிய குற்றத்தை ஒருவன் செய்து விட்டால் அதை மன்னிப்பது அவ்வளவு சிரமமல்ல. அதனால் அதன் நன்மையும் சாதாரணமானது தான். பெரிய குற்றத்தை ஒருவன் செய்து விட்டால் அதை மன்னிப்பது சிரமம். அதனால் அதன் நன்மையும் உயர்ந்தது.

ஒருவன் உன்னை நிந்தித்திருக்கலாம், இதை நீ மன்னித்து விடலாம். சிரமமில்லை. குற்றமும் சிறியது தான். ஆனால் உன் கரத்தை- அதுவும் வலக்கரத்தை ஒருவன் வெட்டிவிட்டான் என்று வைத்துக் கொள். அப்போது உன்னால் அவனை மன்னிக்க முடியுமா? முடியும்; எனினும் மிகவும் சிரமம். எனவே இந்தக் குற்றத்தை நீ மன்னிக்கும் போது நீ பெரியதொரு நன்மையைச் செய்தவனாவாய்.

இப்படியே ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பார்த்துக் கொள்.

இறைவன் நம் எல்லோருக்கும் மன்னிக்கும் மனப்பான்மையைத் தந்தருள்வானாக! ஆமீன்!

